

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/63/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6024200063
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Datlová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6024200063.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Datlovej a sudcov JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA, a JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., na verejnom zasadnutí konanom dňa 03. júna 2025 v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX. XX.XXXX v C. D., stíhaného pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z.z. prejednal odvolanie obžalovaného a prokurátora Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici podané proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Tk/1/2022 zo dňa 06. marca 2024 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obžalovaného A. B. a prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica z a m i e t a ako nedôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Tk/1/2022 zo dňa 06. marca 2024 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z trestného činu „Vražda“ podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z.z. na tom skutkovom základe, že po vzájomnej dohode s tromi členmi organizovanej skupiny v úmysle usmrtiť E. C., nar. XX.XX.XXXX, ktorý vypovedal ako svedok v trestnej veci proti odsúdenému E. F., ktorý za jeho odmenu dohodol jeho likvidáciu (a ktorý bol za tento skutok právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp.zn. 3T/23/2008 zo dňa 10.11.2009, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6To/6/10 zo dňa 22.09.2010), spoločne s ďalšou osobou, ktorá 27.06.2000 ako vodič riadila osobné motorové vozidlo zn. B. G. H.F. A. XX-XX k rodinnému domu č. XX v Banskej Bystrici - mestská časť C., kde o 11:15 hod. obžalovaný vybehol z vozidla a samopalom I. XX, nezisteného výrobného čísla z ľavej strany najmenej 28-krát vystrelil na E. C. sediaceho v osobnom motorovom vozidle zn. J. G. K. H. F. A. a spôsobil mu viacnásobné strelné rany s poškodením ľavej bedrovej tepny a tkanív brušnej dutiny, veľkých ciev pravej hornej končatiny, pravej dolnej končatiny, vedúcich k šoku z vykrvácania ako bezprostrednej príčiny smrti E. C., ku ktorej došlo 27.06.2000 o 12:35 hod., s vozidlom potom odišli do katastra obce Slovenská Ľupča, kde ho pri poľnej ceste smerom na Priechod zapálili a následne presne nezisteného dňa, ďalšie dve osoby v rodinnom dome v A., na L. M. F. XX vyplatili odmenu obžalovanému a vodičovi vozidla vo výške 1.000.000,- Sk (33.193,92 Eur).

Za uvedený trestný čin okresný súd obžalovaného podľa § 37 zákona č. 140/1961 Zb. v znení platnom do 31.12.2005 upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože mal za to, že trest uložený obžalovanému rozsudkom Špeciálneho súdu Pezinok sp. zn. BB-3T/3/2008 zo dňa 24.02.2009 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Toš/5/2009 zo dňa 13.09.2010 a rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-3T/3/2008 zo dňa 08.04.2022 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1To/9/2022 zo dňa 07.09.2022, je dostatočný.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenú J. C. škodu vo výške 1 346,10 Eur a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodenú spoločnosť UNIQUA poisťovňa, a.s., Praha s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Okresný súd rozhodol odvolaním napadnutým rozsudkom v novom konaní po tom, ako bola na návrh obžalovaného podľa § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „KS BB“) sp. zn. 3Ntok/1/2021 zo dňa 16.06.2021 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 4Tost/37/2021 zo dňa 23.11.2021 povolená obnova pôvodného konania vedeného KS BB pod sp. zn. 2T/31/2001 v jeho prospech a zároveň bol zrušený rozsudok KS BB sp. zn. 2T/31/2001 zo dňa 28.06.2007 v spojení s rozsudkom NS SR sp. zn. 2To/1/2008 zo dňa 11.11.2008 a ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutie, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESLP“) totiž v rozsudku zo dňa 12. novembra 2019 (sťažnosť č. 45084/14) konštatoval, že pôvodné súdne konanie vedené proti obžalovanému nebolo v súlade so zárukou spravodlivosti podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), pretože súdy dostatočne nepreskúmali námietku obžalovaného týkajúcu sa výhod, ktoré svedok E. E. získal v súvislosti so zmenou jeho predchádzajúcich výpovedí, keď ako spolupáchatel začal zo skutku vraždy poškodeného E. C. (ďalej aj „poškodený“) usvedčovať obžalovaného. Jeho výpoveď bola rozhodujúcim dôkazom proti obžalovanému, keď ostatné vykonané dôkazy boli len nepriame a dôkazný význam mali len pri ich posúdení s týmto priamym dôkazom.

V novom konaní vykonal okresný súd na hlavnom pojednávaní s poukazom na príslušný procesný postup rozsiahle dokazovanie zamerané na okolnosti pred, počas a po spáchaní skutku, na vlastníctvo, držbu a pohyb os. motorového vozidla zn. B. G., H. F. A. XX-XX, ktoré bolo použité pri skutku (ďalej v texte aj „vozidlo“), na výhody poskytnuté svedkovi E. E. ako spolupracujúcemu obvinenému, a to výsluchmi obžalovaného, poškodenej, svedkov, bývalých policajtov a prokurátorov (po zbavení ich povinnosti zachovávať mlčanlivosť), čítaním zápisníc o výsluchu obžalovaného a svedkov z pôvodného konania, z prípravného konania, z iných (súvisiacich) trestných konaní, čítaním znaleckých posudkov týkajúcich sa svedkov, odborných vyjadrení, listinných dôkazov (aj z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 3T/23/2008 a z pripojených spisov ohľadom zistenia a vyhodnotenia výhod, ktoré E. E. získal), dôkazy týkajúce sa osoby obžalovaného, vrátane znaleckých posudkov z jeho psychologického vyšetrenia v inom trestnom konaní, ktorých obsah podrobne popísal na str. 5 až 124 svojho rozsudku. V ďalšej časti rozsudku na str. 124 – 154 uviedol, akými úvahami sa pri hodnotení vykonaných dôkazov riadil, ktoré skutočnosti mal z vykonaného dokazovania za dokázané, ako hodnotil dôveryhodnosť E. E. a ďalších svedkov, analyzoval motív zmeny svedeckej výpovede E. E. aj v kontexte výhod, ktoré ako spolupracujúci obvinený získal z hľadiska ich rozsahu a významu pre usvedčenie páchatelov závažnej trestnej činnosti a obsah jeho výpovede hodnotil aj v kontexte s ostatnými vykonanými dôkazmi. Jednotlivo sa vysporiadal aj s obhajobnými námietkami obžalovaného a ozrejnil, prečo nevyhovel ďalším návrhom obžalovaného a prokurátora na doplnenie dokazovania.

V odôvodnení rozsudku v podstate uviedol, že existencia skutku a priebeh skutkového deja bol takmer zhodne popísaný jeho priamymi svedkami (utajení svedkovia č. 1, 2, 4, svedok L. J., N. C., N. C., N. O.), ktorí sa v čase jeho spáchania, resp. bezprostredne po ňom nachádzali v blízkosti miesta činu a všetci videli vozidlo, ktoré bolo použité pri vražde poškodeného a ktoré bolo podľa zápisnice o ohliadke miesta činu po spáchaní skutku nájdené zhorené v katastri obce Slovenská Ľupča. Hoci podľa osvedčenia o evidencii vozidla bola jeho vlastníčkou A. F., používal ho E. P. a neskôr I. Q., a to najneskôr do 25.11.1999, kedy bol vzatý do väzby. V tom čase bolo zaparkované pred bytovým domom, v ktorom I. Q. býval a kľúče od vozidla boli u jeho rodičov. Tieto si prevzal obžalovaný od E. Q. (A. I. Q. bývajúcí u rodičov) a následne sa vozidlo už pred jeho bytovým domom nenachádzalo. Tvrdenia obžalovaného a svedkov I. Q. a N. R. o tom, že vozidlo bolo so súhlasom I. Q. obžalovaným predané v apríli až v máji 2000 nešpecifikovanému Ukrajincovi menom R. alebo R. za 30 000,- Eur, považoval okresný súd za nepreukázané, pretože obžalovaný si na podrobnosti jeho predaja nepamätal, osobu kupujúceho nevedel bližšie identifikovať a tiež pre rozpory v tvrdeniach svedkov ohľadom naloženia s finančnými prostriedkami, ktoré mali byť predajom vozidla získané. Naviac, I. Q. v máji 2001, teda až po údajnom predaji vozidla, vydal do trestného konania osvedčenie o vozidle, čím bolo tvrdenie o jeho predaji spochybnené. Posledným držiteľom vozidla bol obžalovaný. Podľa výpovedí svedkov I. E., G. C. a S. E. bolo vozidlo cca 1 až 2 týždne pred skutkom zaparkované na Q. M. I. A. A. (sídlisko Uhlisko) a svedok č. 3 ho dňa 26.06.2000 tesne pred 19.00 hod. zaregistroval na čerpacej stanici Jurki, pričom osoba z tohto vozidla tankovala pohonné hmoty do asi päťlitrovej bandasky. V deň skutku t.j. dňa 27.06.2000 o 08:06 hod. bolo vozidlo videozáznamom zachytené na čerpacej stanici Shell v Banskej Bystrici. Počas tankovania pohonných hmôt sa vo vozidle na sedadle spolujazdca nenachádzala žiadna osoba. Osoba,

ktorá tankovala, bola zaznamenaná na videozázname z interiéru čerpacej stanice, čakajúc pri pokladni. Následne bolo vozidlo očitými svedkami zaznamenané v obci Kynceľová v čase, keď došlo k vražde poškodeného E. C.. Príčina jeho smrti bola ustálená závermi znaleckého posudku - pitvou nebohého. Zomrel v dôsledku najmenej 28-mych výstrelov zo samopalů vz. XX, ktorý bol nájdený na mieste činu. Utajení svedkovia č. 1 a 2 potvrdili, že vozidlo stálo na úrovni vozidla J. G., v ktorom sedel poškodený, videli muža, ktorý stál medzi týmito vozidlami, a ktorý po streľbe akoby niečo hodil do vnútra vozidla J. G. a vrátil sa do vozidla tak, že prebehol k zadným dverám za vodiča. Utajená svedkyňa č. 1 uviedla, že tento muž bol v čiernom odevě s dlhým rukávom, obuv mal tmavej farby a na hlave nemal kuklu. Utajený svedok č. 2 potvrdil, že osoba mala oblečený čierny odev a mala tmavé krátke vlasy, teda nemala na hlave kuklu. Svedok L. J. vypovedal, že osoba stojaca pri vozidle (osoba strelca) mala na hlave kuklu. Pri odchode vozidla z miesta činu videli vozidlo svedkovia N. C., N. C. a N. O., ktorí potvrdili, že osoba vo vozidle sediaci vedľa spolujazdca, mala na hlave kuklu, svedkovia N. C. a N. C. tvrdili, že na hlave mal kuklu nielen spolujazdec, ale aj vodič, svedkyňa E. T. uviedla, že vodič bol holohlavý, teda na hlave kuklu nemal. Skutočnosť, že obžalovaný mal v čase spáchania skutku na hlave kuklu, potvrdil aj svedok E. E.. Utajený svedok č. 4, ktorý zaregistroval vozidlo po spáchaní skutku na križovatke smerom od R. vypovedal, že obžalovaný kuklu na hlave nemal. Tvrdenie svedka N. C., že vo vozidle videl ďalšie dve osoby, sa nepodarilo preukázať, pretože uvedenú skutočnosť nepotvrdil žiadny iný svedok a je málo pravdepodobné, že by osoby sediace na zadných sedadlách boli viditeľné, keďže na zadných dverách vozidla boli tmavé sklá. Svedok N. C. pritom dňa 28.04.2003 a 30.04.2003 vypovedal, že si ohľadom uvedeného tvrdenia nie je istý. Verziu utajených svedkov č. 1 a 2, že obžalovaný po tom, ako niečo hodil do auta, sadol si na miesto vodiča tak, že obišiel zozadu celé vozidlo, vyhodnotil okresný súd ako menej pravdepodobnú, pretože sa nezhoduje s výpoveďami svedkov E., N. C., N. C. a E. T., ktorí videli na mieste spolujazdca sedieť osobu v kukle a z iných dôkazov nevyplývalo, že by v aute boli aj ďalšie osoby. So svedkami, podľa ktorých strelec nemal na hlave kuklu, vykonal okresný súd rekogníciu. Utajená svedkyňa č. 1 neoznačila žiadnu osobu v predloženom fotoalbe, utajený svedok č. 2 poukázal na viaceré osoby, ktoré sa podobajú na osobu strelca, medzi ktorými označil aj osobu obžalovaného, utajený svedok č. 4 označil za osobu spolujazdca vo vozidle obžalovaného, avšak len na 40 %, teda dvaja z troch svedkov čiastočne spoznali (označili) obžalovaného. Okresný súd považoval ich neistotu za akceptovateľnú, pretože rekognícia bola vykonaná až po roku od spáchania skutku a páchatelia videli len krátky okamih. Neakceptoval námietku obžalovaného, že osoba tankujúca pohonné hmoty mala s poukazom na vyhotovenú fotodokumentáciu z videozáznamu z čerpacej stanice oblečený svetlý odev, pretože nejednoznačnosť farby odevu je odôvodnená nižšou kvalitou videozáznamu, ktorý je navyše v čierno-bielych farbách, čo však nespôsobuje nezákonnosť a nepoužiteľnosť takéhoto dôkazu (na snímkach č. I. 183, 184 pôsobia nohavice osoby svetlej farby, na ostatných snímkach na č. I. 180 177 - 182 pôsobí celý odev ako odev tmavej farby a na snímkach č. 181, 182 pôsobia nohavice ako čiernej farby).

Za najdôležitejší dôkaz usvedčujúci obžalovaného považoval okresný súd výpoveď svedka E. E., ktorý sa sám skutku aj zúčastnil, a preto vykonal dôkazy týkajúce sa výhod, ktoré tento svedok ako spolupracujúci obvinený získal za svoju výpoveď a obsahom jeho výpovede sa zaoberal v kontexte ďalších vykonaných dôkazov.

Uviedol, že pôvodne tento svedok (v piatich výpovediach) obžalovaného zo spáchania skutku neusvedčoval a s orgánmi činnými v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) začal spolupracovať až po tom, ako bol v roku 2005 vzatý do väzby vo veci vraždy U. O. a dňa 02.02.2006 podal trestné oznámenie vo veci vraždy poškodeného C. a okrem obžalovaného usvedčoval z jeho vraždy aj E. F., N. E. a Q. E., ktorí si mali jeho vraždu objednať (E. F. bol za objednanie vraždy poškodeného odsúdený vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 3T/23/2008 a trestné konanie vo vzťahu k obžalovaným N. E. a Q. E. nebolo doteraz právoplatne skončené). Napriek námietkam obžalovaného, ktorý jeho výpoveď označil za výpoveď „s množstvom extrémnych rozporov“, okresný súd v jeho výpovedi nezhliadol také rozpory, ktoré by ju spochybnili ako celok, pretože sa vo viacerých častiach zhoduje s inými vykonanými dôkazmi. E. E. začal o okolnostiach vraždy poškodeného C. vypovedať po viac ako 5 a pol roku od jej spáchania, pričom priebeh skutku (spôsob jeho spáchania a okolnosti, ktoré mu predchádzali) opísal tak ako očití svedkovia, a to napriek veľkému časovému odstupu a na svojej výpovedi zotrval aj po 23 rokoch. Potvrdil, že vozidlo bolo zaparkované na sídlisku Uhlisko, pred spáchaním skutku bolo na čerpacej stanici Shell, opísal zbraň, ktorou bol poškodený zastrelený aj spôsob naloženia s vozidlom po spáchaní skutku. Svedok E. V. v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 3T/23/2008 potvrdil výpoveď E. v časti, že v deň spáchania skutku ho viezol spolu s obžalovaným (osobou menom „Braňo“) zo Slovenskej Ľupče, kde sa dostavil na základe pokynu vydaného prostredníctvom vysielacky, že od svedka E. E. dostal 100.000,- Sk a tiež potvrdil, že E. E. požičal chatu. Na námietky

obžalovaného (čas a spôsob objednania vraždy E. F., vzťah medzi poškodeným a svedkom E., či (ne)poznal poškodeného, okolnosti tankovania pohonných hmôt, či obžalovaný mal v čase spáchania skutku na hlave kuklu, čas skončenia pracovného pomeru E. E. v erotickom salóne, kde a ako dlho vozidlo pred skutkom parkovalo...), sa zaoberal rozpormi v jeho výpovediach, uviedol svoje úvahy k ich hodnoteniu a s ohľadom na uplynulý čas ich považoval za akceptovateľné, pretože svedok si po 23 rokoch od skutku objektívne nemusí pamätať všetky detaily a okolnosti jeho spáchania a práve mierne odchýlky v jeho výpovediach dokazujú, že výpoveď nemá naučenú a vypovedá len to, čo si po mnohých rokoch pamätá.

Okresný súd sa z hľadiska hodnotenia dôveryhodnosti výpovede svedka E. zaoberal aj motívom zmeny jeho výpovede (bol vo väzbe vo veci vraždy U. O., ktorú nespáchal, uvedomil si, že nemá čo stratiť a chce hovoriť pravdu, pôvodne sa bál o svoj život, vedel, čoho je E. F. schopný, bál sa aj obžalovaného, počul, že ho chcú zabiť) a jeho tvrdenie o strachu z E. F. považoval za akceptovateľné, pretože ide o osobu, ktorá bola v minulosti odsúdená za niekoľkonásobné vraždy na doživotný trest odňatia slobody, zvlášť, keď aj dôvodom vraždy poškodeného bola jeho výpoveď proti E. F. v inej trestnej veci a jeho vražda mala byť výstrahou pre iných prípadných svedkov. Tvrdenie E., že ho chcú zabiť, bolo potvrdené výpoveďou svedka W. L., L. X. a aj L. X. disponoval informáciami o ohrození života viacerých svedkov aj OČTK. Nebolo pritom preukázané, že by E. niekto na zmenu výpovedí navádzal, resp., že by bol zo strany OČTK nútený alebo motivovaný nejakým spôsobom vypovedať. Nebol zistený ani žiadny jeho motív, aby označil za páchatelov osoby, ktoré trestný čin v skutočnosti nespáchali. Nebolo zistené, že by E. vo vzťahu k obžalovanému konal z pomsty, resp. v dôsledku ich negatívnych vzťahov. Neakceptoval tvrdenie obžalovaného, že E. začal spolupracovať s OČTK za účelom jeho prepustenia z väzby na slobodu, pretože v trestnej veci vraždy U. O. sa viedlo samostatné trestné konanie a dôvodom jeho prepustenia z väzby bolo zastavenie trestného stíhania voči jeho osobe, pretože bolo preukázané, že skutok nespáchal.

Dôveryhodnosť svedka E. okresný súd posúdil aj v kontexte jeho sociálnych väzieb a uviedol, že ide o osobu s naštrbenou minulosťou. Poukázal na to, že aj ďalší vypočutí svedkovia – R. (6-krát súdne trestaný, okrem iného aj za trestný čin vraždy, dňa 02.03.2022 podmienene prepustený z výkonu trestu), L. (4-krát súdne trestaný, aj za trestné činy vraždy, založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a iné, dňa 10.01.2022 podmienene prepustený z výkonu trestu), Krátky (6-krát súdne trestaný), V. A. (8-krát súdne trestaný, aktuálne vykonáva trest vo výmere 15 rokov aj za trestný čin vraždy), E., E., F. sú osoby, ktoré majú kriminálnu minulosť a bezúhonnou osobou nie je ani obžalovaný. Preto ich výpovede posudzoval komplexne v kontexte s inými vykonanými dôkazmi, a konštatoval, že zo spáchania skutku obžalovaného nepriamo usvedčujú aj svedkovia R. R., W. L. a N. C., ktorí mali o skutku vedomosť len sprostredkované. V odôvodnení rozsudku konkretizoval skutkové zistenia, ku ktorým na základe ich výpovedí po ich vyhodnotení jednotlivito aj vo vzájomných súvislostiach dospel, a to aj s ohľadom na znalecké závery týkajúce sa ich všeobecnej a špecifickej hodnovernosti a hodnotil tiež dôvod zmeny ich výpovedí a prípadné výhody, ktoré za svoju svedeckú výpoveď získali. Vysporiadal sa aj s námietkami obžalovaného o ich nedôveryhodnosti a uviedol, že svedok R. poukázal len na tie skutočnosti, ktoré počul od iných osôb - Q. E., E. F. a E. E., pričom od uvedených osôb sa tieto informácie dozvedieť mohol (o účasti E. E. na vražde poškodeného C. sa dozvedel od svojho obhajcu Q. E., o skutku sa mu zmienil v roku 2002 aj E. F. v čase, keď bol podmienene prepustený s tým, že keby bol E. taký kamarát, akým sa robí, urobil by to zadarmo, aj E. E. sa mu priznal, že skutok spáchal spolu s obžalovaným za odmenu 1.000.000,- Sk, ktorá bola vyplatená v dome Q. E.). Za svoju výpoveď nezískal žiadne výhody a v prípade, ak by bola jeho výpoveď osamotená, nebola by spôsobilá na vyslovenie záveru súdu, že obžalovaný spáchal predmetný trestný čin. Znalec nezistil abnormálny sklon svedka R. ku skresľovaniu výpovede, hoci je vysoko motivovaný vypovedať tak, aby mu z výpovede vyplynuli rôzne výhody a z jeho osobnosti tiež vyplýva pohotovosť prispôbovať svoje výpovede očakávanému prospechu. Svedok W. L. súdu sprostredkoval len informácie, ktoré mal od inej osoby - obžalovaného v čase, keď bol zadržaný a bol umiestnený do väzby v Banskej Bystrici, ktorý sa mu mal priznať, že zavraždil poškodeného E. C. spôsobom, že „pre E. urobil nejakú robotu, dal dole človeka a teraz sú mu z Bystrice zaviazaní“ a obžalovaný mu o skutku hovoril aj v čase, keď sa v roku 2006 skrývali. Povedal mu, že ho majú na kamere, mali auto I. Q. a aj tak bol oslobodený. Svedok tiež potvrdil, že mal vedomosť o chystanej likvidácii E. E., o zabezpečení mobilného telefónu pre obžalovaného vo väzbe, o zabezpečovaní svedeckých výpovedí od nejakej slečny, I. Q. ohľadom auta... Svedok W. L. začal spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní v roku 2012 a v súčasnosti je v programe ochrany svedka (ďalej v texte „program ochrany“). Jeho trestné stíhania pre trestné činy vraždy a iné boli s poukazom na § 228 ods. 3 Trestného poriadku prerušené. Zo záverov znaleckého posudku v inej trestnej veci vyplynulo, že svedecká spôsobilosť tohto svedka je nedostatočná a že nemusí rozlišovať

medzi skutočnosťou a fantáziou, avšak podľa okresného súdu vypovedal o skutočnostiach, ktoré mu mal povedať obžalovaný, pričom tieto informácie mohol od obžalovaného získať a navyiac vyplývajú z vykonaného dokazovania, a preto objektívne nie sú dôsledkom jeho fantázie. Svedok N. C. najskôr poskytoval obžalovanému alibi, neskôr začal spolupracovať s políciou a potvrdil, že klamal, pokiaľ obžalovanému poskytoval alibi, aby ho chránil. Obžalovaný mu o vražde povedal sám, pretože boli veľmi dobrí kamaráti, patrili do jednej partie. Potvrdil, že policajti mu povedali, že pokiaľ nebude vypovedať proti obžalovanému, zhnije v base. Po začatí spolupráce s OČTK bolo prerušené trestné stíhanie vedené voči nemu pre trestné činy vraždy a iné zmysle § 228 ods. 5 Trestného poriadku. Zo záverov znalca v inej trestnej veci vyplýva, že jeho svedecká spôsobilosť je nedostatočná. Pokiaľ poskytol obžalovanému alibi na deň vraždy E. C., okresný súd uviedol, že žiadnym iným dôkazom (svedecká výpoveď N. R., N. A., konajúceho sudcu) nebolo preukázané, že by obžalovaný skutočne bol v deň spáchania vraždy poškodeného na Okresnom súde v Trebišove. Hoci v prípade svedkov N. C. a W. L. ide o osoby, ktoré sú v programe ochrany svedka (námetka obžalovaného), ich povinnosťou nie je usvedčovať páchateľa, ale vypovedať o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli. V. A. najskôr potvrdil, že bol s čašníčkou E. na chate, ktorú vybavila E. cez E. E., kde spolu strávili jednu noc, pričom N. R., N. J. B. obžalovaný mu povedali, akým spôsobom má vypovedať, avšak na hlavnom pojednávaní dňa 19.03.2006 a 20.03.2006 uviedol, že nevypovedal pravdu. Výpoveď zmenil z vlastnej vôle, keď sa dozvedel, že svedok E. začal svedčiť. Sám išiel na políciu a povedal pravdu, nikto ho nenútil takto vypovedať a policajti mu ani nič nesľúbili. Zo znaleckého posudku vypracovaného v inej trestnej veci, vyplynulo, že jeho všeobecná vierohodnosť je zmenená deterioráciou kognitívnych schopností ľahšieho stupňa, pričom sa objavili aj tendencie ku konfabulatórnemu vypĺňaniu pamäťových medzier, jeho výpovede sú menej spoľahlivé aj pre poruchy vyšších citov a z dôvodu vedomej obrany. Okresný súd k jeho výpovedi uviedol, že svedok neusvedčuje obžalovaného zo spáchania vraždy poškodeného, len po zmene svojej výpovede potvrdzuje, že nepravdivo vypovedal ohľadom jeho pobytu s čašníčkou E. na chate, čím v tomto smere potvrdil výpoveď E. E., za čo nezískal žiadnu výhodu. Pravdivo vypovedal aj o tom, že obžalovaný mal na cele mobilné telefóny, čo bolo aj objektívne preukázané.

Okresný súd sa v rámci zisťovania skutkového stavu veci zaoberal aj svedeckými výpoveďami E. F., Q. E. a N. E., ktorí zhodne spochybňovali tvrdenia svedka E. a svoju účasť na vražde poškodeného C. popierali a na základe konkrétnych, v odôvodnení rozhodnutia uvedených dôvodov, vyhodnotil ich výpovede ako účelové a adekvátne ich procesnému postaveniu obvinených v inej trestnej veci, podrobne odôvodnil nevykonanie prokurátorom a obžalovaným navrhnutých dôkazov a tiež sa vysporiadal s námietkami obžalovaného ohľadom zmeny skutkovej vety a právnej kvalifikácie skutku. Pôvodne bola obžaloba podaná pre skutok, ktorý prokurátor právne kvalifikoval ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd na hlavnom pojednávaní dňa 22.11.2023 s poukazom na § 244 ods. 2 Trestného poriadku upozornil strany, že skutok mieni ďalej posudzovať ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 a vyzval obžalovaného, obhajcu aj prokurátora, aby oznámili, či navrhujú v súvislosti so zmenou právnej kvalifikácie vykonať dôkazy, ktoré nenavrhl a k výzve súdu sa nevyjadril ani jeden z uvedených. Povinnosť upozorniť strany aj na zmenu skutkovej vety zo zákona nevyplýva. Súd upravil skutok tak, aby lepšie zodpovedal dokazovaním preukázanému priebehu skutku pri zachovaní jeho totožnosti.

Na základe uvedeného mal okresný súd na základe vykonaného dokazovania za spoľahlivo preukázané, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako bolo uvedené vo výroku jeho rozsudku. Uvedeným konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999, pretože iného úmyselne usmrtil a čin spáchal z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky, pričom je za jeho spáchanie trestne zodpovedný. Obžalovaný mal úmysel usmrtiť poškodeného C. dlhšie časové obdobie pred spáchaním skutku a na jeho spáchanie sa pripravoval. Zabezpečil si auto, ktoré po spáchaní skutku zapálil, zbraň, vysielacky, ďalšiu osobu za účelom odvozu zo Slovenskej Ľupče a pred spáchaním skutku si prehliadol okolie, kde poškodený býval a pracoval. Konal za finančnú odmenu, ktorá mu bola aj vyplatená, a to na základe požiadavky a predchádzajúcej dohody s tromi členmi organizovanej skupiny, pričom o fyzickej likvidácii poškodeného C. rozhodol E. F., ktorý bol za tento skutok právoplatne odsúdený s tým, že vražda poškodeného C. mala odstrašiť ďalších svedkov, ktorí by vypovedali proti E. F..

Pri úvahách o druhu a výmere trestu prihliadol okresný súd na riadne naplnenie účelu trestu v zmysle § 31 Zákona č. 140/1961 Zb. Uviedol, že boli splnené podmienky na uloženie súhrnného trestu, pretože obžalovaný trestný čin vraždy poškodeného C. spáchal dňa 27.06.2000, t.j. skôr, ako bol vyhlásený rozsudok Špeciálneho súdu Pezinok (ďalej aj „ŠTS“) sp. zn. BB-3T/3/2008 zo dňa 24.02.2009 v spojení s uznesením NS SR sp. zn. 2Tos/5/2009 zo dňa 13.09.2010 a rozsudkom Špecializovaného trestného

súdu v Pezinku (ďalej aj „ŠTS“), pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-3T/3/2008 zo dňa 08.04.2022 v spojení s rozsudkom NS SR sp. zn. 1To/9/2022 zo dňa 07.09.2022, ktorým bol obžalovanému uložený samostatný trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny (za trestné činy vraždy B. W., založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a hrubého nátlaku) a ktoré odsúdenie ešte nie zahladené. Napriek tomu u obžalovaného podľa § 37 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu považujúc uložený samostatný trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov za dostatočný. Ozrejmil, že rozsudkom ŠTS sp. zn. BB-3T/3/2008 zo dňa 24.02.2009 v spojení s uznesením NS SR sp. zn. 2Tos/5/2009 zo dňa 13.09.2010 bol obžalovanému pôvodne uložený súhrnný trest odňatia slobody na doživotie (za trestné činy vraždy E. C., vraždy B. W., založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a hrubého nátlaku) a zároveň bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „KS BB“) sp. zn. 2T/31/2001 zo dňa 28.06.2007 v spojení s rozsudkom NS SR sp. zn. 2T/1/2008 zo dňa 11.11.2008, ktorým bol obžalovanému uložený samostatný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov (za trestný čin vraždy E. C.), na výkon ktorého bol zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny. Pretože ŠTS naposledy rozhodoval o treste obžalovaného A. B. (sp. zn. BB-3T/3/2008 zo dňa 08.04.2022 v spojení s rozsudkom NS SR sp. zn. 1To/9/2022 zo dňa 07.09.2022) po povolení obnovy konania vedeného na KS v BB pod sp. zn. 2T/31/2001, ktorá bola povolená v prospech obžalovaného podľa § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku uznesením KS BB sp. zn. 3Ntok/1/2021 zo dňa 16.06.2021 v spojení s uznesením NS SR sp. zn. 4Tost/37/2021 zo dňa 23.11.2021 a uložil mu samostatný trest v zmysle § 404 ods. 3 Trestného poriadku, bol okresný súd toho názoru, že v tomto konaní nemôže byť v zmysle § 405 písm. b) Trestného poriadku obžalovanému novým rozsudkom uložený prísnejší trest, než aký mu bol v tomto (pôvodnom) konaní uložený prvotným rozsudkom, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov v III. nápravno-výchovnej skupine (rozsudok KS BB sp. zn. 2T/31/2001 zo dňa 28.06.2007). Preto obžalovanému neuložil súhrnný trest odňatia slobody na doživotie tak, ako to navrhoval prokurátor. Zákaz reformatio in peius sa podľa názoru okresného súdu uplatňuje aj v prípade ukladania súhrnného trestu, ktorý bol obžalovanému ukladaný k trestu stanovenému podľa § 404 ods. 3 Trestného poriadku.

Proti rozsudku okresného súdu podali priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 06.03.2024 odvolania prokurátor krajskej prokuratúry, a to v neprospech obžalovaného vo vzťahu k výroku o treste a obžalovaný voči všetkým jeho výrokom, ktoré následne písomne odôvodnili.

Odvolanie obžalovaného

Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil vlastným podaním doručeným okresnému súdu dňa 19.06.2024 a navrhol, aby odvolací súd z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

S poukazom na rozhodnutia ESLP, ÚS SR a NS SR namietal, že okresný súd uznesenie zo dňa 09.06.2022, ktorým zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 24.05.2022, odôvodnil závažnosťou a charakterom páchanej trestnej činnosti obžalovaného, teda ho považoval za vinného z páchania závažnej trestnej činnosti skôr, ako rozhodol o jeho vine, čím porušil jeho právo na prezumpciu neviny podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru. Preto v sťažnosti zo dňa 10.06.2022 vzniesol námietku zaujatosti senátu, ktorý vo veci rozhodol a navrhol vylúčenie jeho členov z rozhodovania vo veci 6Tk/1/2022. Krajský súd, ktorý jeho sťažnosť zamietol, v uznesení sp. zn. 3Tos/64/2022 zo dňa 24.06.2022 síce uviedol, že obžalovaný vzniesol námietku zaujatosti opätovne, avšak jej obsahom sa vôbec nezaoberal a v rozpore s jeho zákonnou povinnosťou nepreveril, či zloženie senátu zodpovedá požiadavke nestranného súdu (rozh. H. proti Francúzku z 23.02.1996, B. V. proti Azerbajdžanu zo dňa 22.04.2021, nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 111/2018 z 23.05.2018, uzn. NS SR sp. zn. Tpj15/06), čím došlo k porušeniu jeho práva na nestranný súd a súd zriadený zákonom, čo považoval za dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Poukázal na písomne vyhotovený rozsudok KS BB sp. zn. 2T/31/01 z 28. júna 2007, v ktorom bola na rozdiel od jeho vyhlásenia na hlavnom pojednávaní dňa 28.06.2007 doplnená skutková veta „...s vozidlom potom odišli do katastra obce Slovenská Ľupča, kde ho pri poľnej ceste smerom na Priečhod zapálili...“, teda doplnil skutkové zistenia, ktoré neboli súčasťou vyhláseného rozsudku a zrejme neboli ani odhlasované, teda boli porušené ustanovenia o vyhotovení rozsudku podľa § 171 ods. 2, § 172 ods. 1 Trestného poriadku. Tým, že okresný súd v napadnutom rozsudku (6Tk/1/2022) nekriticky skopíroval

skutkovú vetu z rozsudku zo dňa 28.06.2007, je tento kontaminovaný nezákonnosťou rozsudku zo dňa 28.06.2007 a čiastočne bola porušená aj zásada zákazu reformatio in peius, keďže obnova konania bola povolená v jeho prospech.

Ďalej namietal, že výrok týkajúci sa trestu je nezákonný, pretože okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k trestu, ktorý mu bol uložený ŠTS sp. zn. A./X/XXXX, hoci ho fyzicky nemal k dispozícii (KS Žilina sp. zn. 1To/59/2010 z 22.06.2010, KS Košice sp. zn. 7To/58/2021 z 02.11.2023), teda bez toho, aby sa oboznámil so všetkými okolnosťami, ktoré mali byť podkladom pre upustenie od uloženia súhrnného trestu.

Prostredníctvom obhajcu obžalovaný doplnil dôvody odvolania v podaní doručenom okresnému súdu dňa 07.08.2024. Poukázal na to, že jeho odsúdenie je založené výlučne na svedeckých dôkazoch, jeho spojenie so skutkom nebolo preukázané žiadnym dôkazom objektívnej povahy a namietal, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, pretože okresný súd hodnotil vykonané dôkazy výlučne v jeho neprospech, rozhodné okolnosti účelovo prehliadal alebo skresľoval a uznal ho za vinného na základe nedostatočných dôkazov (NS SR sp. zn. 5To/20/2010 z 25.11.2010). Jediný priamy dôkaz - výpoveď svedka E., dostatočne nepreskúmal a nevyhodnotil vo vzťahu k výhodám, ktoré získal ako „kajúcnik“ v prejednávanej trestnej veci aj v iných trestných konaniach (praktickú beztrestnosť za dva trestné činy vraždy a krivú výpoveď). Prehliadol rozpory v jeho výpovediach, že tieto nekorešpondujú s výpoveďami očitých svedkov, pričom ostatné vykonané dôkazy boli iba nepriame a usvedčovali ho iba vo väzbe na jeho výpoveď (rozhodnutie ESLP vo veci B. proti Slovenskej republike č. 45084/14 zo dňa 12.11.2019) a tvrdil, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené. Namietal, že okresný súd nepoužil a nesubsumoval zápisnice o výsluchoch svedka E. z prípravného konania a z predchádzajúceho konania pred KS BB pred začatím jeho spolupráce s OČTK (zo dňa 02.03.2001, 10.07.2001, 25.09.2001, 29.04.2003, 20.06.2005), do procesu hodnotenia dôkazov (III.ÚS 358/2018 z 11.09.2018, bod 20), hoci v nich uviedol, že o vražde poškodeného E. C. nič nevie a že všetky jeho výpovede sú pravdivé. Okresný súd nevysvetlil, prečo niektoré jeho výpovede považoval za dôveryhodnejšie, než iné (ESLP – Q. proti Moldavsku). Konkretizoval rozpory medzi jednotlivými výpoveďami svedka E., medzi jeho výpoveďami a výpoveďami ostatných svedkov a obžalovaného a medzi jeho výpoveďami a ostatnými objektívnymi dôkazmi a tvrdil, že svedok je nedôveryhodný, pretože vo výpovediach klame (V. proti Ukrajine, § 65, z 13.11.2018). Namietal aj dôveryhodnosť svedkov R., R., V. A., N. C., W. L., E. V. a dôkaznú hodnotu ich výpovedí, ktorých obsah zmenili podstatným spôsobom, vo vlastnom záujme môžu mať tendenciu zvalovať vinu na ostatných a za prečin krivej výpovede a krivej prisahy im nebolo vznesené obvinenie (E. proti Rusku zo dňa 14.01.2010, § 75). E. E. E. na zmenu jeho pôvodnej výpovede po obvinení z vraždy O. nebol akceptovateľný, pretože ním tvrdený strach z F. mal aj v čase, keď ho usvedčoval z vraždy poškodeného C. (zápisnica z 16.03.2006 - č.l. 1832, 1833), jeho postoj prezentovaný v trestných konaniach vedených proti F. a obžalovanému jeho strachu nenasvedčujú (odmietol konfrontáciu s F. a obžalovaným, odmietol zaradenie do programu na ochranu svedkov, nepožiadaval o vylúčenie obžalovaného z pojednávacej miestnosti po dobu jeho výsluch pred súdom), odstup času preukázal, že jeho strach bol neopodstatnený, s obžalovaným B. mal priateľský vzťah (napr. výpoveď E. z 02.03.2001 – č.l. 816-823, zo dňa 02.12.2008), výpoveď svedka V. z 03.05.2001 – č.l. 832-833, ich obchodné vzťahy). Výpoveď E., že obžalovaný ho navštívil v roku 2004 aj v Liptovskom Mikuláši je v rozpore s jeho výpoveďou na OS Prešov dňa 02.12.2008, že „po tomto skutku som sa s ním (B.) už nestretával ...“ Tvrdenie, že ho chcú zabiť, nebolo pre rozpory vo výpovediach E., W. L. a L. X. preukázané a v súvislosti s prípravou vraždy E. E. sa nevedie žiadne trestné stíhanie. Namietal, že svedok L. mal potvrdiť výpoveď svedka E. o tom, že ho chcú zabiť, pretože ich výpovede navzájom nekorešpondujú a sú v rozpore s ich predošlými výpoveďami. Svedok E. hovoril (14.06.2023) o stretnutí v Luxe v Banskej Bystrici, neuvádzal (na rozdiel od L.), že by mal priamo obžalovanému povedať, že vie, že ho chcú zabiť a až po smrti X. tvrdil, že o príprave jeho vraždy sa dozvedel práve od X. v Telgárte. Svedok L. vypovedal (14.11.2023) o stretnutí obžalovaného, L., X. a C. v Brezne, kde malo dôjsť k likvidácii E. po tom, ako ho X. a C. vylákajú do hotela neďaleko súdu. Pretože L. o uvedenom prvýkrát vypovedal v roku 2012, obžalovaný bol toho názoru, že E. sa o tom dozvedel v roku 2012 od policajtov a označil za nelogické, aby ho informoval X., ktorý sa na tom mal podieľať. Poukázal na rozhovor, v ktorom R. tvrdil, že C. chcel vylákať E. a R. do Čiech a tam ich zlikvidovať (č.l. 1880). Vo výpovediach dňa 19.-20.03.2007, 18.04.2006, 02.12.2008 prípravu svojej vraždy svedok E. nespomínal, vyjadril len svoj dojem, „že sa ma budú chcieť zbaviť, pretože som sa prestal kontaktovať s E. a ostatnými“ (výpoveď z 19.-20.03.2007).

Obžalovaný poukázal aj na rôzne tvrdenia E. o vzťahu F. a obžalovaného, keď 02.03.2001 uviedol (č.l. 818), že nevie, či sa poznajú, že ich nevidel sa spolu rozprávať, napamätá sa, že by sa F. o B. zmieňoval, pri jeho konfrontácii s F. (26.04.2006) uviedol „ja som vídaval ako B. chodieval so R. na penzión R. ešte keď bol F. doma, odtiaľ som ho poznal“, pri ďalšej konfrontácii (23.10.2007), keď F. uvádzal dôvody, prečo sa s obžalovaným nemohol ani teoreticky stretnúť, E. pripustil, že sa mohol pomýliť v osobe, ktorú považoval za obžalovaného a na hlavnom pojednávaní na OS Prešov (02.12.2008) uviedol „...sa stretol R. s F. v hoteli Ďumbier, kde boli s ním aj B., V....vtedy som sa ja spoznal s B. aj so V....ja som nepovedal, že sa B. stretol s F., povedal som že sa F. stretol so R. a B. tam ...prišiel so R....v roku 1997...“. Bolo pritom preukázané, že B. bol v tom čase vo výkone trestu odňatia slobody. Označil za paradoxné závery okresného súdu, keď za pravdivé označil tvrdenia E. ohľadom vraždy poškodeného C. a popisovaného stretnutia F. so R., ale jeho tvrdenia, že o vražde poškodeného C., ani o stretnutí B. s F. nič nevie, vyhodnotil ako nepravdivé.

Pochybnosti o hodnovernosti výpovedí svedka E. podľa obžalovaného vzbudzujú aj ďalšie jeho tvrdenia, napr.: „...C. som spoznal asi v roku 1997...poznal som ho len z videnia a s týmto som sa stretol...pri výsluchoch, resp. konfrontácii vo veci obv. F....“ (zápisnica z 02.03.2001 č.l. 817), „...ja som C. poznal, ja som vedel aké má auto, tak sme nemuseli chodiť po meste...“ (zápisnica z 02.02.2006 č.l. 1912), „...som hovoril E., že C. poznám, že viem, ako vyzerá, ale neviem, kde býva, kde sa pohybuje, aké má auto...“ (zápisnica z 16.03.2006 – č.l. 1825), na otázku obhajcu, či sa poznal s C. uviedol „nie, nepoznal“ (konfrontácia z 26.04.2006), „...som E. povedal, že C. nepoznám, ani neviem, kde býva...“ (KS BB 19.03.2007), „...ja som C. poznal, alemálo som poznal Banskú Bystricu (OS Prešov zápisnica z 02.12.2008), „...som C. nepoznal, ani som nevedel o koho ide...“ (OS BB 14.06.2023). Obžalovaný preto nesúhlasil s konštatovaním okresného súdu (str. 132-133 rozsudku), že E. uviedol, že síce poznal C. z videnia, ale nevedel bližšie uviesť, kde býva a aké má auto, čo mu následne ukázal E., pretože, ak aj okresný súd pripustil, že E. poznal C. len z videnia, ďalšiu časť jeho výpovede, že mu E. ukázal, ako vyzerá, kde býva a aké má auto, mal vyhodnotiť ako nepravdivú. Ak ho poznal, nebolo potrebné mu ho ukazovať, a preto označil uvedené hodnotenie súdu za deformáciu dôkazov. Vyjadril názor, že E. zmenil výpoveď, aby mohol do prípadu vtiahnuť E.. E. bol s C. za prítomnosti E. E. (obhajcu F.) 2 krát konfrontovaný, a teda mu v roku 2000 nemohol povedať, že C. nepozná a nevie o koho ide, zvlášť, keď C. v trestnej veci obv. F. na KS v BB v novembri 1999 uviedol „...E. poznám, bol som s ním konfrontovaný. Poznáme sa od februára, spoznali sme sa u p. E.“ (č.l. 2345). Z uvedeného podľa obžalovaného vyplýva, že E. klame.

Obžalovaný poukázal aj na rozpory vo výpovediach E. a L.. L. (30.11.2023) uviedol, že s E. ho zoznámil obžalovaný v októbri – novembri 2000 a keď bol B. vo väzbe, E. mu vybavoval potrebné veci, aj telefónnu kartu do mobilu. E. sa o L. a ním tvrdených skutočnostiach nezmieňoval. Na otázku, či sa po skutku stretával s osobami z okolia A. B. (OS Prešov dňa 25.06.2012) E. odpovedal „myslím, že nie...nekomunikoval som s ním...keď chodili B. meniť veci, tak sa Y. (V. A.) zastavil u nás na firme...“. Tiež uviedol, že osobu menom W. L. nepozná, že z okruhu B. ľudí ho nikto nekontaktoval, že na F. chate prespával jeho advokát a že pozná len osobu menom „Z.“.

Poukázal aj na rozpory ohľadom toho, koho mal E. osloviť ohľadom likvidácie poškodeného C., kto mal prísť s obžalovaným za E. bezprostredne pred stretnutím obžalovaného s E. a kde sa stretli. Na hlavnom pojednávaní dňa 14.06.2023 E. vypovedal „ja som sa tam spojil, myslím si, že volali ho V. A. a dohodli sme si stretnutie, kde prišiel aj A. B., ...zo skupiny R. som najlepšie poznal V. A., poznal som z videnia aj B....“, v skorších výpovediach však tvrdil, že oslovil A. B., ktorého poznal, zoznámil ho s ním R. R. na chate na penzióne, keď oni (obžalovaný a V. A.) sa pravidelne zastavovali na chate v Bystrej. Dňa 02.02.2006 E. vypovedal „prišiel A. B. s mne neznámymi kamarátmi“, dňa 16.03.2006 vypovedal „sme sa stretli pred fitnessom R. v Brezne, kde prišiel A., Y. (V. A.) a ešte nejakí dvaja jeho kamaráti“, dňa 19. až 20.03.2007 vypovedal „spojil som sa s A. - obžalovaným. Oni prišli s A. do Brezna“, dňa 14.06.2023 vypovedal, „...ja som sa tam spojil, myslím si, že volali ho V. A., dohodli sme si stretnutie, kde prišiel aj A. B., myslím, že to bolo na pumpe v Levoči“.

Rozporné boli aj výpovede A. a E., ktorý tiež v každej svojej výpovedi popisoval stretnutie s „chlapcami z Východu od R.“ rozdielne. E. tvrdil, že od R. sa najlepšie poznal so V. A., že sa spojil s ním (ohľadom vraždy pošk. C.) a stretli sa v Levoči, kde prišiel aj B. (zápisnica zo 14.06.2023), že chlapci od R. prišli do Brezna – „prišiel A. B. s mne neznámymi kamarátmi“ zápisnica z 02.02.2006), že „...sa stretli pred fitnessom R. v Brezne, kde prišiel A., Y. a ešte nejakí jeho dvaja kamaráti...“ ... „keď B. zatvorili do väzby, asi o rok až rok a pol prišli za mnou B. ľudia...Y. ešte s tromi...že sa nemám opovážiť nič povedať, lebo

že pošlú Rusov a že už nás ani pánboh nenájde...(zápisnica zo 16.03.2006), pričom B. bol zadržaný 01.03.2001 a E. vypovedal 02.03.2001. V. A. dňa 19.03.2007 neuvádzal žiadne stretnutia v Brezne alebo Levoči a až od policajtov sa dozvedel, že by B. mohol mať niečo spoločné s vraždou poškodeného C.. O plánovanej likvidácii E. A. nevedel, s E. ho zoznámil E. v čase, keď už bol obžalovaný vo väzbe.

Ako neprijateľný namietal záver okresného súdu, že rozpory vo výpovedi svedka E. sú s ohľadom na odstup času akceptovateľné, pretože vyhodnotenie vyššie uvedených rozporov je v rozpore so zásadami logiky, keď okresný súd tvrdí, že zistené rozpory vo výpovedi svedka nasvedčujú tomu, že svedok vypovedá pravdivo. Obžalovaný zdôraznil, že nemožno tvrdiť, že výpoveď svedka E. je pravdivá a logická a na druhej strane pripustiť, že vzhľadom na plynutie času je možný omyl a tak bagatelizovať vzniknuté rozpory a tiež preto, že svedok E. označil za pravdivú svoju neskoršiu výpoveď zo dňa 02.02.2006, na ktorú mal dostatok času sa pripraviť a konkretizovať rozpory v jeho výpovediach. Poukázal na jeho výpoveď z 02.02.2006, kedy E. uviedol, že ho F. zavolať na návštevu do väznice v Leopoldove, kde mu mal povedať, že má ísť za advokátom E. a on mu povie, čo má urobiť (neskôr tvrdil, že za E. ho poslal N. E.). Išlo o jeho prvú výpoveď a teda si na okolnosti vraždy poškodeného C. musel najlepšie pamätať. Následne vyšlo najavo, že E. prvýkrát F. vo väznici v Leopoldove navštívil až 18.08.2000, teda klamal. Ďalší rozpor v jeho výpovedi sa týkal tankovania pohonných hmôt do vozidla, keď svedok E. vypovedal, že v tom čase bol v motorovom vozidle, avšak z videozáznamu a z fotodokumentácie je zrejmé, že na predných sedadlách uvedeného vozidla sa nenachádzala žiadna osoba (okresný súd poukázal na predchádzajúce výpovede svedka E., že keď išli tankovať, vystúpil z auta, pretože ho poznajú a išiel tankovať len obžalovaný, pričom neakceptoval tvrdenie obžalovaného, že výpoveď E. sa vyvíjala podľa dôkaznej situácie). Dňa 22.02.2006 sa E. ani raz nezmienil o tankovaní pohonných hmôt, dňa 14.02.2006 uviedol, že boli tankovať na benzínovej pumpke Shell pri hlavnej autobusovej stanici oproti Luxu, pričom on sedel v aute, lebo ho na benzínovej pumpke všetci poznali, a preto tankoval B., dňa 16.03.2006 uviedol, že B. počkal za pumpou na autobusovej stanici, pričom na otázku vyšetrovateľa, na ktorej benzínovej pumpke sa benzín tankoval, odpovedal, že to bolo ... „na benzínke oproti Luxu, myslím, že to bolo OMW, blízko je autobusová stanica“..., na hlavnom pojednávaní dňa 14.06.2023, po predložení fotodokumentácie z č.l. 165 až 173 zotrval na tom, že obžalovaného na pumpu doviezol, teda svoju výpoveď zjavne prispôboval už zisteným skutočnostiam. Zdôraznil, že odchýlky vo výpovediach svedkov nespôsobuje len plynutie času, ale aj klamstvo svedka. Je rozdiel neuvádzať niektoré skutočnosti, lebo si ich svedok nepamätá alebo uvádzať neustále iné odlišné okolnosti.

V ďalšej časti odvolania namietal, že okresný súd sa dopustil selekcie a deformácie dôkazov ohľadom tvrdení, či obžalovaný (ne)mal v čase spáchania skutku na hlave kuklu, pričom v konkrétnostiach poukázal na výpovede utajených svedkov č. 1 a č. 2 a svedkov (muž, ktorý strieľal, na hlave kuklu nemal, bol oblečený v čiernom, mal tmavé nakrátko ostrihané vlasy a po streľbe si sadol dozadu za vodiča). Pri rekognícii utajená svedkyňa č. 1 uviedla, že osoba strelca sa na fotografiách nenachádza, utajený svedok č. 2 uviedol, že si nie je istý a označil 6 osôb, ktoré sa na osobu strelca podobajú (vrátane obžalovaného A. B.). Svedok J. uviedol, že muž, ktorý vyskočil z auta, mal kuklu, svedkovia N. C., N. C. a N. O. potvrdili, že kuklu na hlave mal vodič aj spolujazdec. Svedkyňa T. uviedla, že vodič vozidla bol holohlavý, z čoho podľa obžalovaného vyplýva, že kuklu na hlave nemal. Obžalovaný označil konštatovanie súdu, že výpovede utajených svedkov č. 1 a č. 2 ostali osamotené (že obžalovaný-strelca kuklu nemal), za nepravdivé a zavádzajúce, pretože svedkovia E., J., N. C., N. C. a N. O. zhodne uviedli, že obžalovaný na hlave kuklu mal. Tvrdenia svedkov N. a N. C. a N. O., že vodič vozidla aj spolujazdec mali na hlavách kukly, nie sú v rozpore s výpoveďami utajených svedkov č. 1 a 2, pretože títo zhodne uviedli, že osoba, ktorá strieľala na poškodeného, obišla vozidlo a nastúpila dozadu za vodiča. Pokiaľ utajená svedkyňa č. 1 popisovala osobu spolujazdca a tvrdila, že nemala na hlave kuklu, je potrebné si uvedomiť, že svedkovia N. a N. C. a N. O. videli unikajúce vozidlo bezprostredne po streľbe, pričom utajená svedkyňa č. 1 videla túto „druhú osobu“ na križovatke ciest pri pumpke Avanti, teda spolujazdec si za ten čas mohol dať kuklu dole z hlavy. Za podstatné označil, že utajená svedkyňa č. 1 uviedla, že (videné) osoby sa na fotografiách nenachádzajú, obžalovaného B. neopoznala, teda rekognícia z 28.06.2001 je exkupertórny dôkaz. Pokiaľ svedok J. na rozdiel od výpovede utajených svedkov č. 1 a č. 2 uviedol, že osoba stojaca medzi motorovými vozidlami mala na hlave kuklu, stál súd pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, pričom nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov nemôže odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu (R 6/1970). Okresný súd neodôvodnil, prečo považuje výpovede utajených svedkov č. 1 a č. 2 za vierohodné, a prečo považuje výpoveď svedka L. J. za nevierohodnú. V skutkovej vete napadnutého rozsudku sa pritom neuvádza, že by mal obžalovaný v čase spáchania

skutku na hlave kuklu. Obžalovaný ďalej tvrdil, že o selekcii dôkazov svedčí hodnotenie výpovedí svedkov N. C., N. C. a N. O. okresným súdom, keď títo opakovane a zhodne uvádzali, že vodič a spolujazdec vozidla mali na hlavách kukly a svedok E. tvrdil, že mal na hlave šiltovku, teda súd na jednej strane použil výpovede svedkov N. C., N. C. a N. O. na uznanie viny obžalovaného v časti, v ktorej tvrdia, že spolujazdec mal na hlave kuklu, avšak na druhej strane účelovo opomína vyhodnotiť tú časť výpovede, v ktorej tvrdia, že aj vodič mal na hlave kuklu. N. C. vypovedal, že si všimol pohyb osôb aj v zadnej časti vozidla, čo korešponduje s výpoveďami utajených svedkov č. 1 a č. 2, ktorí uviedli, že osoba, ktorá strieľala na poškodeného C., obišla vozidlo Alfa Romeo a nastúpila dozadu za vodiča. Svedecké výpovede N. C., N. C. aj N. O., teda podstatným spôsobom spochybnili výpoveď svedka E., pretože pokiaľ tvrdil, že ako vodič vozidla mal na hlave kuklu, tak jeho výpoveď nemôže byť pravdivá. Okresný súd sa dopustil aj skreslenia obsahu výpovede svedkyne T., keď uviedol, že táto opísala, že vodič bol holohlavý, a teda na hlave kuklu mať nemohol, pretože svedkyňa uviedla, „zdalo sa mi, že vodič bol holohlavý, a to sa mi zdalo odleskom od slnka“, teda nešlo o jej kategorické tvrdenie, že vodič bol holohlavý, pričom navyše okresný súd opomenul výpoveď E., ktorý tvrdil, že mal na hlave šiltovku. Okresný súd sa podľa obžalovaného dopustil aj ďalšieho bagatelizovania a zastierania dôkazov, pokiaľ uviedol, že sa nepodarilo preukázať tvrdenie svedka C., ktorý vo vozidle videl ďalšie dve osoby a tvrdil, že uvedenú skutočnosť potvrdila aj utajená svedkyňa č. 1, ktorá opisovala osobu strelca a osobu spolujazdca, teda nemohlo ísť o tú istú osobu, keď podľa jej výpovede z 03.07.2000 mal strelec „tmavé nakrátko ostrihané vlasy“, ... „sadol si dozadu za vodiča“, ... „mal čierny odev s dlhým rukávom, spolujazdec mal navrchu určite odev s krátkym rukávom, mal okolo 25 rokov, nakrátko vystrihané vlasy svetlohnedej farby, respektíve špinavý blond“ a uvedené zopakovala aj do zápisnice o rekognícii (osoba, ktorá sedela vedľa vodiča, mala svetlé vlasy). Utajený svedok č. 2 uviedol (04.07.2000), že strelec mal na sebe bundu (teda mal dlhý rukáv), mal nakrátko vystrihané tmavé vlasy a prebehol k zadným dverám za vodiča, kde nastúpil. Utajený svedok č. 4 vypovedal, že spolujazdec bol vo veku 20 až 25 rokov so svetlejšími nakrátko ostrihanými vlasmi, mal oblečené tričko s krátkym rukávom. Svedok N. R. (policajt, ktorý vyťažoval svedkov bezprostredne po skutku) uviedol, že títo videli vo vozidle štyroch zamaskovaných mužov oblečených v čiernych kombinézach, na hlavách s kuklami. Z uvedených výpovedí podľa obžalovaného jednoznačne vyplýva, že osoba strelca a osoba sediaci na sedadle spolujazdca vedľa vodiča, nebola tá istá osoba. Osoba strelca, ktorá nastúpila na zadné sedadlo za vodiča, bola celá v čiernom a mala dlhý rukáv, a osoba spolujazdca mala svetlé vlasy a na sebe mala oblečené tričko s krátkym rukávom. Ani jeden očitý svedok neuviedol, že spolujazdec bol strelec. Preto neexistujú pochybnosti o tom, že vo vozidle sa v rozpore s výpoveďou svedka E. nachádzali minimálne 3 osoby. Označené výpovede pritom nie sú vo vzájomnom rozpore, nie sú v rozpore ani s listinnými dôkazmi, v rozpore sú výlučne s výpoveďou svedka E..

Za ďalšie skresľovanie obsahu dôkazov označil obžalovaný aj závery okresného súdu ohľadom farby odevu osoby zachytenej na videozázname z čerpacej stanice Shell, keď neakceptoval argumentáciu obžalovaného ohľadom nesúladu medzi výpoveďami utajených svedkov č. 1 a 2 a videozáznamom, z ktorého bola vyhotovená fotodokumentácia obsahujúca viaceré snímky vozidla a osoby pri tomto vozidle z rôznych miest a uhlov. Kým na snímkach na č.l. 183 a 184 pôsobia nohavice osoby ako svetlej farby, na ostatných snímkach na č.l. 177 až 182 pôsobí celý odev osoby stojacej pri vozidle ako tmavej farby. Osoba na videozázname má biele tenisky a biele teplákové nohavice, a keďže očití svedkovia strelby na poškodeného C. (utajení svedkovia č. 1 a 2, L. J.) zhodne tvrdia, že strelec bol oblečený celý v čiernom, nemôže ísť o totožnú osobu.

Selekcie a deformácie dôkazov sa okresný súd dopustil aj ohľadom výpovede svedka E. (02.02.2006) o príchode obžalovaného do Banskej Bystrice, okolností týkajúcich sa vozidla a monitorovania pohybu poškodeného, keď uviedol: „jeho pohyb sme nemonitorovali, ...ako prišiel deň pred skutkom na aute, tak spal B. na chate, ...ja som C. poznal, ja som vedel, aké má auto, tak sme nemuseli chodiť po meste, ...potom sme priamo s tým autom išli do mesta a urobili skutok“, v ďalšej výpovedi (14.02.2004) uviedol „B. priviezol vozidlo Alfa Romeo do Banskej Bystrice asi 2 týždne pred skutkom a odstaviť ho na sídlisku Uhlisko“, na hlavnom pojednávaní (14.06.2023) znova uviedol, že B. priviezol vozidlo do Banskej Bystrice jeden deň pred skutkom, a keď bol konfrontovaný so svedeckými výpoveďami svedkov E. a C., uviedol, „ja neviem, viem, že keď som ho bol zobrat, tak tam bolo auto jeden deň, ja som si myslel, že on prišiel na tom aute“. Uvedení svedkovia pritom zhodne uviedli, že vozidlo bolo v mieste ich bydliska na Q. M. v Banskej Bystrici asi dva týždne pred vraždou poškodeného. Svedkyňa E. videla vozidlo v mieste svojho bydliska v Banskej Bystrici asi 10 dní pred skutkom a videla do neho nastupovať vyholeného muža, pričom na hlavnom pojednávaní dňa 28.04.2003 svedkyňa po prezretí obžalovaného uviedla, „tohto človeka som nikdy nevidela, jeho vizáž tváre mi nič nehovorí, nikdy som ho naozaj nevidela a nepoznám ho“. Uvedené označil obhajca obžalovaného za ďalší exkulpatórny dôkaz.

Za ďalšiu deformáciu dôkazov označil obhajca obžalovaného závery ohľadom skončenia pracovného pomeru svedka E. v erotickom salóne Romeo. Do zápisnice zo dňa 02.02.2006 E. uviedol, že po týchto udalostiach sa odsťahoval do Liptovského Mikuláša a vo výpovedi zo dňa 14.02.2006 doplnil, že po odsťahovaní prerušil všetky vzťahy a kontakty so skupinou okolo E. F., avšak na Okresnom súde v Prešove E. uviedol, že keď už býval v Liptovskom Mikuláši, tak L. X. a N. C. mu pomohli, aby mohli s kamarátom prevádzkovať benzínovú pumpu, pričom X. a C. sú osoby blízke F., teda výpovede E. nie sú dôveryhodné.

Nesúladne s obsahom vykonaných dôkazov je podľa obžalovaného aj hodnotenie skutočností týkajúcich sa C. R. a jeho spolupráce s políciou. K tvrdeniu E., že ho E. F. a E. E. poslali za „chlapcami z Východu od R.“, aby vykonal vraždu poškodeného C. uviedol, že obžalovaný B. ako aj svedkovia F. a E. E. vypovedali, že na prelome rokov 1999 a 2000 bol R. zaradený do programu na ochranu svedkov, pretože začal vypovedať proti F., E. E. vo veci viacerých vražd a dňa 26.11.1999 adresoval predsedovi senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici list, že chce byť vypočúvaný vo veci vraždy R.. Pokiaľ okresný súd uviedol, že z tohto listu nevyplýva, že mal E. F. vedomosť o vóli R. spolupracovať s OČTK, obžalovaný uviedol, že F. na hlavnom pojednávaní dňa 22.06.2023 na otázku obhajcu, či mal advokát E. v roku 2000 vedomosť, že C. R. spolupracuje s políciou v úmysle usvedčovať F. z vraždy, tento odpovedal „áno, doniesol mi ten prefotený list zo spisu, zastupoval ma v tej veci“. Svedok F. aj na hlavnom pojednávaní Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 20.03.2007 v uvedenej súvislosti uviedol že ... „R. bol v roku 1999 v decembri prepustený z väzby na základe toho, že ma bude usvedčovať z vraždy a tiež U. J. v kauze G.. Vtedy dozorová prokurátorka C. doniesla vtedajšiemu predsedovi senátu R. list od R., v ktorom tvrdil, že ma ide usvedčovať z vraždy, prokurátorka na to následne žiadala jeho osobný výsluch, teda už v roku 1999 som vedel, že R. spolupracuje s políciou a je nelogické, že by som niekoho posielal za R., aby vybavil človeka na zavraždenie C.. Podotýkam, že E. sa s C. dobre poznal“. Z uvedeného podľa obžalovaného vyplýva, že F. už v roku 1999 vedel, že R. spolupracuje s políciou a uviedol konkrétne fakty na podporu svojich tvrdení. Naproti tomu E. ešte v roku 2023 nevedel, že R. je zaradený do programu ochrany svedka a že vypovedal proti F.. Pripustil, že z listov R. nevyplýva, že by o jeho vóli spolupracovať s OČTK mal v tom čase vedomosť aj E. F., avšak listy boli súčasťou spisového materiálu, s ktorým sa oboznamoval F. advokát E., a preto by bolo skôr nepravdepodobné, že by advokát nepoznal obsah spisového materiálu svojho klienta, alebo že by mu takúto informáciu zamlčal.

Argumentáciu okresného súdu ohľadom zmeny výpovede svedka E. označil obžalovaný za rozpornú s vykonanými dôkazmi, pretože E. uviedol, že jeho vzatie do väzby vo veci vraždy U. O. bolo motivujúcim faktorom zmeny jeho výpovede (výpoveď na hlavnom pojednávaní 14.06.2023, str. 9 zápisnice). Nesúhlasil s tvrdením súdu, že je irelevantné, z akého dôvodu bol neskôr E. prepustený na slobodu v označenej veci, pretože pokiaľ E. nespolupracoval s OČTK, bol stíhaný väzobne a po začatí spolupráce v tejto veci mu bolo zastavené trestné stíhanie za vraždu O., bol prepustený z väzby, a zároveň mu bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia za vraždu poškodeného C. a získal aj iné benefity a tvrdil, že obvinenie E. z účasti na vražde O. a jeho vzatie do väzby kamuflovalo vopred stanovený cieľ, ktorým bolo prinútiť E. k spolupráci s OČTK a k zmene jeho výpovede vo veci vraždy poškodeného C.. Používanie týchto praktík pritom podľa obhajcu obžalovaného vyplýva z výpovede vyšetrovateľa pluk. U. U. X. zo dňa 09.12.2003. Poukázal aj na výpoveď E., že keď ho policajti zadržali vo veci vraždy O., hovorili mu, že majú poznatky o tom, že E. organizoval vraždu poškodeného C., že bolo vyplatených 1 000 000,- Sk, že všetko vedia a sú ochotní E. pomôcť a poskytnúť mu ochranu. Preto neobstojí konštatovanie okresného súdu, že nebolo preukázané, že by E. niekto na zmenu výpovede navádzal, resp., že by bol zo strany OČTK nútený alebo motivovaný nejakým spôsobom vypovedať. Poukázal aj na výpovede E., že mal vedomosť o dočasne zastavenom trestnom stíhaní, z čoho podľa obžalovaného logicky vyplýva, že keď všetko na súde potvrdí, bude mu trestné stíhanie zastavené. Aj v konaní na Okresnom súde Prešov sp. zn. 3T/23/2008 E. uviedol (14.02.2006), že žiada, aby bol v jeho prípade uplatnený postup podľa § 205 ods. 1 Trestného poriadku a bolo mu dočasne odložené vznesenie obvinenia, pretože sa chce významnou mierou podieľať na objasňovaní tohto trestného činu (vražda C.) až do takej miery, aby mohol byť voči nemu uplatnený postup podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku (zastavenie trestného stíhania). Z uvedeného obžalovaný vyvodil, že policajti očakávali od E., že zmení výpoveď vo veci vraždy poškodeného C. a bude vypovedať tak, ako mu to v hrubých rysoch naznačili a v takom prípade sú ochotní mu pomôcť. Následne E. kontaktoval policajtov, ktorí ho v období od novembra 2005 do januára 2006 4-krát navštívili vo väzbe bez účasti obhajcu, pri ktorých úkonoch neboli spísané žiadne zápisnice a dňa 02.02.2006 podal trestné oznámenie vo veci vraždy poškodeného C. a usvedčoval B., F. a E.. Následne došlo k zvratu aj v kauze vraždy O., keď utajený svedok č. 1 (E. C.) podstatným spôsobom zmenil svoju výpoveď, na základe ktorej prokurátor zastavil trestné stíhanie obvineného E. za vraždu O. a tento bol prepustený z väzby.

Obžalovaný poukázal na ďalšie rozpory vo výpovedi svedka E., ktorým súd nevenoval pozornosť. Poukázal na výpovede E. po podaní trestného oznámenia (02.02.2006, 14.02.2006), v ktorých sa priznáva k vedomej účasti na vražde poškodeného C., avšak už v zápisnici z výsluchu zo dňa 14.03.2006 poprel svoju vedomú účasť a tvrdil, že vraždu mal spáchať B. so svojimi chlapcami, on mal len ukázať, ako C. vyzerá, aké má auto, kde býva a kde pracuje a na tejto verzii E. zotrval aj v nasledujúcom období. Uvedený zvrät v jeho výpovedi označil obžalovaný za extrémny, zásadný, neprehliadnuteľný a nevysvetlený, a preto ho nie je možné ponechať bez povšimnutia. Tento rozpor nie je možné vysvetliť ani plynutím času, nakoľko je málo pravdepodobné, že by si svedok dobre nepamätal, či sa vraždy zúčastnil vedome alebo k nej došlo bez predchádzajúcej dohody a bez jeho súhlasu.

Namietal aj jednostranné (v neprospech obžalovaného) hodnotenie svedeckých výpovedí E. F., Q. E. a N. E., ktoré spochybňujú výpoveď svedka E. a označil za zarážajúce, že okresný súd nevzhladol v jeho výpovediach zásadné rozpory s tým, že v podstate vždy vypovedal zhodne, že za chlapcami z Východu, respektíve za niekým od R. ho neposlal E. F., ale Q. E., pretože z jeho výpovedí jednoznačne vyplýva, že to mal byť F., ktorý chcel, aby E. zabezpečil niekoho od R., čo vyplýva z jeho výpovede zo dňa 14.02.2006 ...„tam mi povedal advokát E., že sa nám spojiť s chlapcami od R., ktorí sú z Východu, že F. povedal, že ja ich mám poznať, že sú to tí, ktorí chodili so R. na chatu na A.“, dňa 14.03.2006 uviedol ...„ja som na druhý deň išiel za E., ktorý sa ma spýtal tú istú otázku, či poznám niekoho z Východu od R., ja som povedal, že áno, on mi povedal, že E. niečo potrebuje, aby som sa s niekým z nich stretol a prišiel za E.“, dňa 19. -20.03.2007 E. vypovedal: „ten mi povedal, že sa mám spojiť s niekým od R. z I., že E. mu povedal, že z Východu nejakých chlapcov poznám, čo bola aj pravda a mám zabezpečiť, vybaviť niekoho od nich, aby prišiel za E., že on mu už všetko vysvetlí“.

Ďalší rozpor sa týkal skutočnosti, kto a kedy mal doviesť vozidlo Alfa Romeo do Banskej Bystrice, keď v zápisnici o trestnom oznámení svedok E. tvrdil, že ho doviezol obžalovaný deň pred skutkom, v zápisnici zo dňa 14.02.2006 tvrdil, že ho doviezol obžalovaný asi 2 týždne pred skutkom, v zápisnici o výsluchu zo dňa 16.03.2006 tvrdil, že obžalovaný poslal nejakého chlapca, aby zobral vozidlo do Banskej Bystrice a oni potom spoločne s obžalovaným hľadali na sídlisku auto podľa čísla paneláka, pri ktorom malo byť odparkované, v zápisnici o hlavnom pojednávaní zo dňa 19. až 20.03.2007 tvrdil, že vozidlo do Banskej Bystrice doviezol obžalovaný asi týždeň pred skutkom.

Rozpory sa týkali aj toho, či svedok E. bol alebo nebol pri tom, keď mal obžalovaný podpáliť vozidlo Alfa Romeo, keď v zápisnici 02.02.2006 uviedol, ... „on polial auto zvnútra a zapálil ho, potom sme utekali ku ceste, kde asi vo vzdialenosti 15 metrov nás čakal V...“, v inej zápisnici uviedol, ... „polial auto zvnútra a zapálil auto, keď sme pešo prechádzali ku Zacharovi, povedal mi, že mám byť kľudný pred V., že mu nemám nič povedať...“, v zápisnici z 19. - 20.03.2007 uviedol, ... „potom mi povedal, aby som išiel do auta ku V. a aby sme ho počkali v aute, asi za 5 minút dobehol do auta aj on a kázal nám ísť smerom na Brezno, ...ja som nevidel, čo B. išiel robiť, ale predtým mi povedal, že choď do V. auta, lebo ja to idem tu zapáliť“.

Rozporné boli aj tvrdenia o prerozdelení odmeny, keď v zápisnici z 02.02.2006 svedok E. vypovedal, E. mi dal 600.000,- Sk, B. 400.000,- Sk, odišli sme od E. a B. mi dal ešte 100.000,- Sk a povedal, že ich mám dať tomu chlapcovi, čo bol so mnou, čo nás viezol, v zápisnici zo 14.02.2006 E. vypovedal totožne, avšak v zápisnici zo 16.03.2006 uviedol, na stole boli nejaké peniaze, E. ich dal B. a navrhol, že 600.000,- Sk ide B. a 400.000,- Sk mne a 100.000,- Sk z tých 400.000,- Sk mám dať V., v zápisnici z 19 - 20.03.2007 vypovedal, že je tam asi milión korún, mne dali 400.000,-Sk, že 100.000,- Sk mám dať tomu chlapcovi, čo bol s nami, v zápisnici zo 14.06.2023 vypovedal, že E. dal 1.000.000,- R. B., ten mi dal 400.000,- Sk a 100.000,- Sk, že mám dať V.. Z uvedeného podľa obhajcu obžalovaného vyplýva, že kým E. v prvých výpovediach tvrdil, že peniaze prerozdeľoval E., on dostal 400.000,- Sk a B. zo svojho podielu mu dal 100.000,- Sk pre V., v neskorších výpovediach peniaze prerozdeľoval B. s tým, že E. dostal 300.000,- Sk a V. 100.000,- Sk a zvyšných 600.000,- Sk zostalo B.. Pripustil, že by si svedok E. nemusel pamätať, kto prerozdeľoval odmenu, avšak je málo uveriteľné, že by si nepamätal, či dostal 400.000,- Sk alebo 300.000,- Sk. Práve tento nezanedbateľný rozpor vo výpovedi E. najlepšie odzrkadľuje selektívny prístup súdu k hodnoteniu dôkazov podľa toho, či išlo o dôkazy v prospech alebo v neprospech obžalovaného. Kým súd nevzhladol vo výpovedi E. také rozpory, ktoré by spochybňovali celý jeho výpoveď, také rozpory vzhladol vo výpovedi I. Q. a JUDr. J. Sabóa, a to práve z dôvodu, že títo nevypovedali zhodne ohľadom rozdelenia finančných prostriedkov za predaj auta.

V ďalšej časti odvolania sa obžalovaný zamerl na hodnotenie dôveryhodnosti svedka E. a uviedol, že pokiaľ sa E. zúčastnil na vražde poškodeného C., je len prirodzené, že istá časť jeho výpovede korešponduje s inými zabezpečenými dôkazmi, nedokazuje to však, že vypovedal pravdu o tom, s kým mal tento skutok spáchať, a práve v tejto časti sú jeho (skoršie a neskoršie) výpovede plné neprehliadnuteľných rozporov a nie sú v súlade s výpoveďami očitých svedkov. Pokiaľ súd ospravedlnil

zmeny v jeho výpovediach časovým odstupom, obžalovaný uviedol, že časový odstup nespôsobuje zmeny v spomienkach, ale ich postupné „vyblednutie“, avšak svedok E. v každej neskoršej výpovedi niektoré okolnosti opisoval úplne inak, uvádzal vždy nové a iné skutočnosti a fakty, čo indikuje dôvodnú obavu o jeho vystupňovanej snahe (ako kajúcnika) usvedčiť obžalovaného B. i nad rámec jeho reálnych pamäťových stôp. Takáto výpoveď by vzhľadom na extrémne rozpory, ktoré svedok nevedel vysvetliť, nemohla byť posúdená ako vierohodná ani keby išlo o bežného svedka. Ide však o zločinca, ktorý mal extrémnu motiváciu obviňovať iné osoby, aby si sám zabezpečil beztretnosť a v tejto súvislosti poukázal na judikatúru ESLP k hodnoteniu dôveryhodnosti výpovedí „kajúcnikov“. Nesúhlasil s tvrdením súdu, že svedok E. získal faktickú beztretnosť za spáchanie trestného činu vraždy až po právoplatnom skončení trestného stíhania voči E. F. za vraždu E. C. a skôr nemohol mať v uvedenom istotu, pretože E. na hlavnom pojednávaní dňa 14.06.2023 uviedol, že vedel, že má dočasne zastavené trestné stíhanie a z toho logicky vyplýva, že keď všetko na súde potvrdí, bude mu trestné stíhanie zastavené s tým, že si myslí, že mu takýto postup spomenuli aj oni, ale mal o uvedenom vedomosť, pretože keď bol vo väzbe, čítal právo. Súd uvedenú výhodu považoval za akceptovateľnú s poukazom na mieru zavinenia svedka E., ktorý ako šofér nevedel, že k vražde poškodeného C. dôjde, pretože obžalovanému išiel len ukázať, kde tento býva a v kontexte páchatela, ktorého svedok usvedčoval (E. F.), uvedené však podľa obžalovaného predstavuje ďalší dôkaz o mechanickom akceptovaní výpovede E. súdom, pretože miera účasti E. na vražde poškodeného nebola dokazovaná a vyplýva výlučne z jeho výpovedí. V roku 2006 dvakrát vypovedal, že vraždu mal vykonať on (ako vodič) spoločne s obžalovaným, až následne svoju výpoveď zmenil, a to práve preto, že ak by zotrval na pôvodnej verzii výpovede, bolo by oveľa obtiažnejšie zastaviť voči nemu trestné stíhanie. Takto bol v podstate len obeťou, ktorý sa na vražde C. nechcel podieľať. Zdôraznil, že zmena jeho výpovede nespôsobuje zánik alebo nulitosť predchádzajúcich výpovedí, a preto je akceptovanie E. poskytnutej beztretnosti za spáchanie trestného činu vraždy s poukazom na mieru jeho zavinenia absolútne neprijateľné.

Ku konštatovaniu okresného súdu, že zo spáchania skutku obžalovaného nepriamo usvedčovali aj svedkovia S. R., W. L. a N. C., obžalovaný uviedol, že svedok R. až po šiestich rokoch zistil, že o C. vražde má informácie, pričom aj tento svedok bol obvinený z vraždy O., a to na základe výpovede toho istého svedka C., ktorý svoju výpoveď neskôr zmenil. Pokiaľ považoval okresný súd výpoveď R. R. za dôveryhodnú, pretože za svoju svedeckú výpoveď nezískal žiadne výhody, obžalovaný uviedol, že z jeho svedeckej výpovede nemá dôkazný význam len tá časť, v ktorej uviedol, že E. mu povedal, že sa vraždy zúčastnil obžalovaný, ale aj tá časť, kde vypovedal o pokusoch vraždy poškodeného C., na ktorých sa mal podieľať E., pričom E. na hlavnom pojednávaní dňa 14.06.2023 na otázku obžalovaného, či sa zúčastnil v roku 1998 priprav a pokusov o vraždu E. C. odpovedal, ... „nie, nespomínam si“. Z uvedených dôvodov označil výpoveď svedka R. za dôkaz, ktorý výrazným spôsobom spochybňuje vierohodnosť E.. Obžalovaný namietal ako nezmyselné odôvodnenie súdu k výsluchom svedkov W. L. a N. C. s využitím videokonferencie tak, aby nebolo možné vidieť ich vzhľad a identifikovať ich, pretože opatrenia na zmenu vzhľadu svedka sú len zákonnou možnosťou a nie povinnosťou, pričom totožnosť uvedených svedkov bola odhalená uvedením ich mena a priezviska, na hlavnom pojednávaní bola overená sudcom, a preto došlo vykonanými opatreniami k zásahu práv obžalovaného na obhajobu. V prípade označených svedkov nešlo o utajovaných svedkov, pričom Trestný poriadok pripúšťa vykonať opatrenia na utajenie výzoru svedka výlučne v prípade, ak ide o svedka, ktorého totožnosť má zostať utajená. Súd teda výsluch uvedených svedkov vykonal v rozpore so zákonom, čím sa dopustil procesnej chyby, ktorá má za následok nulitosť takto vykonaných dôkazov.

Ďalej namietal, že okresný súd na hlavnom pojednávaní prečítal zápisnice o výsluchu svedka V. z prípravného konania, hoci mal byť podľa výpovede svedka E. účastníkom prejednávaneho skutku, teda bol podozrivou osobou, a preto nemal byť vypočúvaný v procesnom postavení svedka. Obvinený nie je len ten, komu bolo vznesené obvinenie postupom podľa § 260 ods. 1 Trestného poriadku, ale aj osoba podozrivá zo spáchania z trestného činu a nikto nemôže byť svedkom vo svojej vlastnej trestnej veci. Poukázal na rozhodnutie ESLP zo dňa 15.03.2022 vo veci A. P. Q. proti Islandu, v ktorom ESLP konštatoval, že trestné obvinenie existuje od okamihu, keď je jednotlivec príslušným orgánom úradne vyrozumený o obvinení zo spáchania trestného činu alebo od okamihu, keď bola jeho osobná situácia podstatne ovplyvnená konaním orgánov štátu v dôsledku podozrenia voči nemu. Napriek tomu, že sťažovateľ nebol oficiálne prehlásený za podozrivého v rámci trestného vyšetrovania, nešlo o okolnosť, ktorú by mal ESLP zohľadniť pri určení, či sa ochrana v trestnoprávnej vete v článku 6 na sťažovateľa v rozhodnej dobe (v čase, keď bol vypočúvaný ako svedok) vzťahovala. Sťažovateľ bol jednou z ôsmich osôb, ktorých telefóny boli odpočúvané, pričom tieto osoby boli v priebehu odpočúvania opakovane označované ako podozrivé osoby. ESLP uviedol, že toto mu postačuje k záveru, že sťažovateľ bol v danej dobe dotknutý konaním orgánov štátu v dôsledku podozrenia voči nemu a teda proti nemu

existovalo trestné obvinenie v zmysle článku 6 Dohovoru. Z uvedeného obžalovaný vyvodil, že E. V. bol vypočúvaný v postavení svedka napriek tomu, že sa skutku aktívne zúčastnil, išlo teda o osobu podozrivú a z uvedeného dôvodu sú zápisnice o jeho výsluchoch nezákonné, a preto aj samotné prečítanie týchto zápisníc bolo závažným procesným pochybením konajúceho súdu.

K vozidlu Alfa Romeo obžalovaný uviedol, že jeho predaj pred skutkom potvrdil svedok I. Q., N. Q. aj N. R. a namietal, že pokiaľ ide o svedkov v prospech obžalovaného, už neplatí súdom uplatnená téza (v prípade svedka E.), že v podstatných bodoch sa ich výpovede zhodujú, ale nepatrný rozpor ohľadom naloženia s finančnými prostriedkami za predaj vozidla vo výpovediach týchto svedkov bol dôvodom pre vyslovenie nedôveryhodnosti celej ich výpovede. Okresný súd neuveril výpovedi I. Q., pretože nepotvrdil výpoveď obžalovaného v časti, že obžalovaný si časť peňazí ponechal za opravu vozidla a konštatoval, že bolo spofahľivo preukázané, že posledným držiteľom vozidla bol obžalovaný, s tým, že obžalovaný posielal do väzby peniaze Q. z iného dôvodu, čo vyslovil bez toho, aby bolo zrejmé, na základe akých dôkazov k tomuto záveru došiel. Konštatovanie súdu, že výpoveď N. R. nekorešponduje s výpoveďami obžalovaného, ani svedka I. Q. z dôvodu, že svedok sa vyjadroval len ku skutočnosti, ako mal obžalovaný naložiť s peniazmi, a nie ako reálne s nimi naložil, je podľa obžalovaného ďalším príkladom deformácie dôkazov v neprospech obžalovaného.

Pokiaľ okresný súd k výpovedi Q. E. uviedol, že nezistil, že by OČTK vyvíjali na E. E. nátlak a nútili ho vypovedať tak, ako uvádza Q. E., obžalovaný uviedol, že ak súd nejakú okolnosť nezistil, neznamená, že sa nestala a nie je dôvodom na spochybnenie dôveryhodnosti svedka, pričom svoj záver, že tvrdenia obžalovaného a svedka Q. E., že sa prvýkrát stretli až po vražde E. C. neobstojí, okresný súd neodôvodnil. Namietal, že okresný súd považoval výpovede N. E., Q. E. a E. F. za účelové a adekvátne ich procesnému postaveniu obvinených v inej trestnej veci (za objednávku vraždy poškodeného C.), pretože rovnaké procesné postavenie svedka E. nebolo pre súd dôvodom pre vyslovenie akejkoľvek pochybnosti o účelovosti jeho výpovede. Procesné postavenie E. F., ktorý bol za vraždu E. C. právoplatne odsúdený, pritom neodôvodňuje pochybnosti o účelovosti jeho výpovede, pretože na rozdiel od svedka E. si svojou výpoveďou nemohol privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania ani odsúdenia. Okrem toho E. F. sa priznal k spáchaniu tridsiatich vrážd a popiera výlučne spáchanie vraždy poškodeného C., za ktorú bol právoplatne odsúdený na základe výpovede E..

Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova pojednal a rozhodol.

Odvolanie prokurátora

Prokurátor odôvodnil svoje odvolanie podaním doručeným okresnému súdu dňa 03.07.2024. Výrok o treste považoval za nezákonný a nezohľadňujúci závažnosť trestného činu, z ktorého bol obžalovaný uznávaný za vinného. Nesúhlasil so záverom okresného súdu, že obžalovanému nebolo možné uložiť výnimočný – doživotný trest odňatia slobody z dôvodov, ktoré v odôvodnení rozsudku uviedol, pretože z ním označeného rozhodnutia ŠTS nevyplýva, že obžalovanému bol trest ukladaný podľa § 404 ods. 3 Trestného poriadku a tiež preto, že okresný súd nesprávne vyložil ust. §-u 403 ods. 3 Trestného poriadku.

Argumentoval, že rozhodnutím ŠTS zo dňa 09.11.2015, sp. zn. BB-3T 3/08 bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody na doživotie (za vraždu B. W., založenie a zosnovanie zločineckej skupiny, hrubý nátlak a vraždu E. C.) až po rozhodnutí KS BB sp. zn. 2T/31/2001 z 28.06.2007 v spojení s rozhodnutím NS SR sp. zn. 2To/1/2008 z 11.11.2008, ktorým mu bol (len) za vraždu E. C. uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny a ktoré bolo v rámci obnovy konania (KS BB sp. zn. 3Ntok 1/2021 v spojení s rozhodnutím NS SR sp. zn. 4Tost 37/2021) zrušené, avšak § 403 ods. 3 Trestného poriadku sa vzťahuje len na prípady, keď dôjde k obnove toho konania, v ktorom bol uložený súhrnný trest, aby súd, ktorý o treste rozhoduje, mal reálnu možnosť vyhodnotiť závažnosť všetkých skutkov. V čase vydania (v rámci obnovy konania zrušeného) rozhodnutia KS BB vo veci vraždy E. C. však obžalovanému nebol uložený súhrnný trest, a preto KS BB nezohľadňoval spoločenskú závažnosť skutkov obžalovaného aj v rámci jeho ďalšej trestnej veci vedenej ŠTS pod sp. zn. BB-3T 3/08 (založenie a zosnovanie zločineckej skupiny, vražda B. W., hrubý nátlak). Okresný súd preto môže zásadu reformatio in peius uplatniť len na súhrnný výnimočný trest doživotia, ktorý bol obžalovanému uložený v roku 2015 (ŠTS sp. zn. BB-3T/3/2008 z 09.11.2015), nie však na uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov (KS BB sp. zn. 2T/31/2001 v spojení s NS

SR sp. zn. 2To/1/2008), pretože uvedeným postupom by v tomto konaní nevyhodnotil závažnosť skutku vraždy E. C. pre spoločnosť a obžalovanému by objektívne za tento skutok nemohol uložiť žiadny trest.

Napriek zamietnutiu jeho návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania za účelom vypracovania tzv. resocializačného posudku obžalovaného a posúdenia možnosti jeho nápravy v súvislosti s jeho návrhom, aby bol obžalovanému uložený výnimočný doživotný trest odňatia slobody, považoval aj naďalej za potrebné, aby okresný súd pribral do konania znalca. Poukázal pritom na závažnosť a mimoriadne vysoký stupeň nebezpečnosti konania obžalovaného pre spoločnosť (založenie a zosnovanie zločineckej skupiny, 2 vraždy), obzvlášť zavrhnúťhodný spôsob vykonania činu (poprava E. C. so samopalom počas bežného denného svetla pred rodinným domom), obzvlášť zavrhnúťhodnú pohnútku (vražda E. C. na objednávku, vražda B. W. za to, že sa odmietol podieľať na nelegálnom dovoze cigariet) a obzvlášť ťažký a ťažko napravitelný následok (nenapravitelný následok smrti 2 osôb) a nedostatočnosť, nejasnosť a nepreskúmateľnosť záverov znaleckého dokazovania, ktoré bolo nariadené v inej trestnej veci (založenie a zosnovanie zločineckej skupiny, vražda B. W.). Poukázal aj na dĺžku väzobného stíhania obžalovaného, trvanie výkonu jeho trestu odňatia slobody, popredné členstvo v zločineckej skupine a bol toho názoru, že nie je nádej na nápravu obžalovaného miernejším trestom odňatia slobody vo výmere 25 rokov. Dôvodil, že obžalovaný po prepustení z výkonu trestu dňa 17.12.1997 až do jeho ďalšieho zadržania a uvalenia väzby dňa 01.03.2001 pôsobil v zločineckej skupine po R. a následne si vybudoval vlastnú zločineckú skupinu. Po prepustení z väzby dňa 27.01.2004 spáchal v roku 2004 vraždu B. W. a pôsobil ako čelný predstaviteľ zločineckej skupiny. Následne bol opakovane vo väzbe a výkone trestu od 24.08.2006 nepretržite doposiaľ. Podľa správy ÚVV Leopoldov zo 16.02.2024 dodržiaval podmienky výkonu väzby, avšak v jeho správaní sa vyskytli nedostatky, prechovával nedovolené predmety (mobilné telefóny) a počas celého obdobia (viac ako 12 rokov) dostal len 2 pochvaly.

Ohľadom posúdenia resocializačnej prognózy a povahových a charakterových čŕt obžalovaného vo vzťahu k vražde E. C. namietal, že nebolo vykonané vlastné znalecké dokazovanie a znalecký posudok psychologičky L. E. T., L. zo dňa 19.10.2015 a jeho doplnok č. 79d/2021 zo dňa 22.01.2022, ktorý dal vypracovať ŠTS v trestnej veci týkajúcej sa trestného činu založenia a zosnovania zločineckej skupiny, hrubého nátlaku a vraždy B. W., považoval z vecnej stránky za nedostatočný. Dôvodil, že z posudku zo dňa 19.10.2025 (z vykonaných testov) vyplýva, že osobnosť obžalovaného nesie trvalé znaky patologickej kompozície, s nedostatočným rozvojom v oblasti prosociálnosti, so zvýšením v pudovomotivačnej, ofenzívno-defenzívnej oblasti, s pohotovosťou zaujímať dominantnejšie postavenie na poli sociálnych vzťahov s tendenciou využívať na to represívno-agresívne prostriedky na dosiahnutie cieľa. Násilnú trestnú činnosť obžalovaný páchal od 18 rokov, správal sa mimoriadne agresívne, bola to preňho zvláštna skúsenosť, obdivoval trénera s trestnou minulosťou, proklamoval subjektívne kritický postoj k trestnej činnosti, ale vyhýbal sa jej analýze. V čase znaleckého psychologického vyšetrenia mal družku a 14 ročného syna. Z dopĺňujúceho posudku, ktorému predchádzalo len klinické pozorovanie znalca počas jedného vyšetrenia, bez vykonania testov slúžiacich na odhalenie praktík vyšetrovaných osôb, ktoré sa vo všeobecnosti snažia javiť ako sociálne žiaduce a získať o sebe priaznivé hodnotenie, naproti tomu vyplynulo, že u obžalovaného dominuje téma sebarekonštrukcie a potreba odčinenia trestnej minulosti, ktorú prehodnocuje a nechce sa k nej nikdy vrátiť, pričom znalkyňa považovala jeho komunikáciu za autentickú. Uviedla, že obžalovaný má tendenciu vnímať a významne akcentovať potreby iných ľudí a vystúpiť z vlastného egocentizmu, hodnotným sa javia jeho citové väzby k členom rodiny. Uzavrela, že za predpokladu dobrej spolupráce s odborníkmi v rámci resocializačného programu môže byť budúca adjustácia obžalovaného relatívne úspešná. Uvedené podľa názoru obžaloby nedáva žiadnu záruku nápravy, pretože dobrá spolupráca s odborníkmi, či interpersonálne vzťahy obžalovaného s rodinou nemusia byť trvalé a môžu sa kedykoľvek zmeniť, zvlášť, keď ide len o znalcom deklarovateľnú možnosť. Znalkyňa pri vypočutí dňa 08.04.2022 uviedla, že od roku 2007 obžalovaného vyšetrovala opakovane. Prokurátor spochybnil jej tvrdenie, že obžalovanému je ľúto, že sa dopúšťať trestnej činnosti, pretože zo znaleckého dokazovania nie je zrejmé, ako k tomu záveru dospela. Podľa prokurátora nedefinovala ani tzv. „spúšťač“ jeho trestnej činnosti, pretože poukázala len na liberálnejšiu dobu voči kriminalite a pripustila vplyv vrodených genetických a neurologických faktorov. Prokurátor pritom poukázal na to, že obžalovaný podľa všetkého vyrastal v riadnej rodine a pokiaľ mal byť tzv. „spúšťačom“ jeho obdiv k trénerovi s trestnou minulosťou, potom môže byť pre obžalovaného spúšťačom akýkoľvek zanedbateľný podnet a tiež na to, že na hlavných pojednávaniach (aj v inej trestnej veci) deklaroval absolútne nekritický postoj k svojej trestnej činnosti. Znalkyňa sa tiež nijako nevyjadřila k svojmu predchádzajúcemu hodnoteniu osobnosti obžalovaného (trvalá patologická kompozícia). Vyjadrenie

obžalovaného, že ... „ak by mohol vrátiť čas, tak by si vzal dieťa z detského domova...“, ktoré znalkyňa uviedla len vo svojej výpovedi, a nie aj v znaleckom posudku, považoval prokurátor za účelové s cieľom vytvoriť o sebe obraz empatického človeka, hoci v čase spáchania vraždy B. W., po opakovanom výkone väzby a trestu odňatia slobody, mal obžalovaný maloletého syna, a preto je otázne, aký vplyv na jeho konanie mali jeho rodinné väzby. Prokurátor tiež namietal, že v znaleckom posudku absentuje konkrétny prepis vyšetrenia znalca, tento obsahuje len hodnotenie znalkyne, a preto ho nie je možné preskúmať.

Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v časti výroku o treste a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec okresnému súdu na nové rozhodnutie po doplnení dokazovania ohľadom možností resocializácie obžalovaného, trvajúc na svojom návrhu uložiť obžalovanému výnimočný trest – trest odňatia slobody na doživotie podľa § 29 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení platnom do 31.12.2005.

Vyjadrenie prokurátora zo dňa 10. septembra 2024 k odvolaniu obžalovaného (replika)

Prokurátor reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného zopakoval skutočnosti, týkajúce sa skutkového stavu veci, ktoré prezentoval už na hlavných pojednávaniach a zhrnul, že na zmenu právnej kvalifikácie bol obžalovaný riadne procesne upozornený a pri zmene skutkovej vety bola zachovaná totožnosť skutku. O údajných nezákonných praktikách prokurátorov a policajtov, ktorí majú povinnosť aj operatívnu formou vyhľadávať osoby disponujúce informáciami o trestnom čine, tieto overovať a konfrontovať a o ich údajnom nátlaku na svedkov nebol obžalovaným produkovaný žiadny relevantný objektívny dôkaz a svedkovia racionálne a riadne odôvodnili dôvody a osobné motívy pre zmenu ich výpovedí v neprospech obžalovaného. Za objednanie vraždy E. C., ktorá spĺňala všetky znaky tzv. „mafiánskej popravy“, keď sa na mieste činu našli takmer všetky nábojnice aj samopal I. XX a vražda bola vykonaná počas dňa pred obedom, bol E. F. právoplatne odsúdený Okresným súdom Prešov sp. zn. 3T/23/08 zo dňa 10. novembra 2009 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Prešov sp. zn. 6To/6/2010 zo dňa 22. septembra 2010 na doživotný trest odňatia slobody, pričom zo skutkovej vety vyplýva, že malo ísť o signál pre ďalších svedkov, aby nevypovedali proti E. F.. Proces dokazovania a prvostupňové rozhodnutie „napravilo“ všetky ESLP (vo veci B. proti Slovenskej republike) vytykané nedostatky, keď sa okresný súd dôsledne vysporiadal s každou námietkou obhajoby. Zdôraznil, že trestné stíhanie E. E. vo veci vraždy U. O. bolo zastavené, pretože vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že tento skutok nespáchal, a preto bolo jeho prepustenie z väzby dňa 30. marca 2006 jediným možným dôsledkom zastavenia trestného stíhania voči jeho osobe, čo NS SR vyhodnotil už v rozsudku sp. zn. 2To/1/2008 zo dňa 11.11.2008. Pokiaľ mal v súvislosti s vraždou U. O. obžalovaný spáchať trestný čin nadržovania podľa § 166 ods. 1 Trestného zákona, uvedené konanie už bolo premičané. Uznesenie o začatí trestného stíhania E. E. zo dňa 30. júna 2009 pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivej výpovede bolo zrušené, pretože začatie trestného stíhania bolo nezákonné (výpoveď dohľadového prokurátora E. X.) a dôvody jeho zrušenia sú obsiahnuté v rozsiahlom odôvodnení jeho rozhodnutia. Pravdivosť výpovedí svedkov E. a R. a ich vierohodnosť bola hodnotená OS Prešov, KS Prešov, ÚS SR a tiež NS SR. Skúmal ju tiež ESLP, ktorý v merite veci odmietol F. sťažnosť. Na podnet obžalovaného sa vecou zaoberala aj Generálna prokuratúra SR, ktorá postup prokurátora X. vyhodnotila ako súladný s Trestným poriadkom. K beztrestnosti E. E. v trestnej veci vraždy E. C. uviedol, že túto výhodu získal až po vydaní rozhodnutia v pôvodnom konaní (rozhodnutie o zastavení trestného stíhania E. E. nadobudlo právoplatnosť 28. mája 2010, teda viac ako rok po právoplatnosti konania, v ktorom bol odsúdený A. B.), pričom dôvodom zastavenia jeho trestného stíhania ako spolupracujúceho obvineného bola skutočnosť, že sa významnou mierou podieľal na objasnení zločinu spáchaného organizovanou skupinou, pričom nebol organizátorom, návodcom a ani objednávateľom zločinu a svojimi výpoveďami usvedčoval nielen obžalovaného A. B., ale aj E. F., N. E. a E. Q. E.. Na obsahu svojich zmenených výpovedí svedok E. zotrval do dnešného dňa, hoci trestné stíhanie pre uvedený skutok má zastavené už viac ako 10 rokov. Aj k tejto skutočnosti sa NS SR už vyjadril v pôvodnom konaní, keď rozhodoval o odvolaní obžalovaného. Zdôraznil, že pri zmene svojej výpovede nemohol mať E. E. istotu, že touto výpoveďou si zaručí beztrestnosť, pretože jeho trestné stíhanie bolo len odložené a svojou zmenenou výpoveďou sa priznal, že sa zúčastnil na skutku vraždy E. C.. Objasnil dôvody zmeny svojej výpovede a jej obsah bol verifikovaný inými dôkazmi. Zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplývalo, že by bol svedok E. akýmkoľvek spôsobom motivovaný vypovedať proti obžalovanému. Z vykonaného dokazovania naopak vyplýva, že vypovedal pravdivo, čo napokon nebolo spochybnené ani rozhodnutím ESLP, a preto je jeho výsluch zákonne získaným a vykonaným dôkazom, ktorý priamo usvedčuje obžalovaného zo spáchania trestného činu, pričom takéto usvedčenie obžalovaného môže byť použité aj v prípade, ak svedok bol spolupáchateľom skutku a v konečnom dôsledku získal beztrestnosť (rozhodnutie ESLP vo veci [a iní

vs. Cyprus zo dňa 25.10.2022). Rozhodnutie OČTK o poskytnutí ochrany spolupracujúcemu svedkovi spočíva na ich voľnej úvahe, ktorá im bola zverená zákonom a nejde o dohodu o prísľube beztrestnosti výmenou za svedeckú výpoveď. Dočasné odloženie vznesenia obvinenia je zákonný procesný inštitút, a preto ho nemožno považovať za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie. Rozhodnutie môže byť založené aj na jednej rozhodujúcej výpovedi (rozhodnutia ESLP D. vs. Holandsko, J. vs. Holandsko, I. vs. Holandsko, B. vs. Bulharsko, Nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 436/2023 zo dňa 15.8.2023). K skutkovým okolnostiam prípadu vraždy poškodeného E. C. uviedol, že E. E. podrobne opísal daný skutok počas svojej výpovede na hlavnom pojednávaní v rámci tohto trestného konania 19. - 20. marca 2007, ale aj počas výpovedí v rámci trestného konania, kde bol obžalovaný F., E. a E., pričom všetky tieto výsluchy boli prečítané ako listinné dôkazy. Opísal nielen priebeh spáchania skutku, ale aj jeho organizáciu a vyplatenie odmeny za skutok v rodinnom dome E. E. a následnej návštevy E. F.. Na svojej výpovedi zotrval aj dňa 14.06.2020. Pripustil, že výpoveď zo dňa 14.06.2023 obsahovala menej detailov a je možné vnímať drobné alebo väčšie rozpory a uvedené označil za absolútne logické v kontexte plynutia času - viac ako 23 rokov od spáchania skutku a prirodzeného úbytku pamäťových stôp a reprodukčných schopností. Aj k samotným rozporom sa E. na hlavnom pojednávaní vyjadril, že si to už presne nepamätá tak, ako predtým. E. podal trestné oznámenie dňa 02. februára 2016 v Ilave, ktoré prijal vyšetrovateľ X.. Zo zápisnice o trestnom oznámení vyplýva, že bol poučený o podmienkach odloženia trestného stíhania, pričom sa vyjadril, že sám oslovil príslušníkov PBS, že chce hovoriť s vyšetrovateľom, vypovedá sám a dobrovoľne. Skutkový dej tak, ako ho opísal svedok E., bol potvrdený ďalšími dôkazmi a zistenými okolnosťami, na ktoré podrobne poukázal v bodoch 1 až 22 (str. 9 až 17 podaného vyjadrenia). K odvolacím námietkam, ktoré uplatnil priamo obžalovaný, uviedol, že tento účelovo interpretuje vetu „vzhľadom na závažnosť a charakter páchanej trestnej činnosti obvineného, je nevyhnutné, aby obvinený bol naďalej vo výkone väzby“ z uznesenia o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo dňa 09. júna 2022, pretože táto veta nehodnotí vinu obžalovaného vo vzťahu k trestnej veci vraždy E. C., ale je ňou argumentované o nemožnosti uloženia dohľadu probačného a mediačného úradníka nad väzbou obžalovaného a argument spočíva v jeho doteraz (v čase rozhodovania o ďalšom trvaní jeho väzby bol právoplatne odsúdený za vraždu B. W. a za založenie a zosnovanie zločineckej skupiny) páchanej trestnej činnosti podľa odpisu registra trestov. Vo vzťahu k vražde E. C. okresný súd konštatoval len existenciu dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal predmetný skutok, preto považoval námietku zaujatosti zo strany obžalovaného, ktorú odôvodnil porušením princípu prezumpcie jeho neviny za vybavenú okresným súdom zákonným spôsobom. Je irelevantné, ako bol vyhlásený rozsudok zo dňa 28.06.2007, pretože uvedené rozhodnutie bolo po povolení obnovy konania zrušené. Skutková okolnosť, že „s vozidlom odišli do katastra obce Slovenská Ľupča, kde ho pri poľnej ceste smerom na priechod zapálili ...“ nemá žiadny vplyv na žiadnu príťažujúcu okolnosť, ani nesprísňuje právnu kvalifikáciu skutku. Okresný súd mal pri ukladaní trestu k dispozícii časť trestného spisu, z ktorého boli oboznámené všetky meritórne rozhodnutia vo veci, hodnotenie obžalovaného, znalecké posudky na posúdenie jeho resocializácie a zápisnica z hlavného pojednávania o výsluchu znalkyne. „Judikát“ trestnoprávneho kolégia KS v Žiline nie je právne záväzný.

K odvolacím námietkam prezentovaným obhajcom obžalovaného, ktoré z väčšej časti smerujú k spochybneniu celkovej integrity výpovede svedka E. (str. 2 až 27 odôvodnenia odvolania podaného obhajcom obžalovaného) uviedol, že rozpory v drobných detailoch nie sú dostatočným dôvodom na vyslovenie nedôveryhodnosti svedeckej výpovede, zvlášť, keď sa svedok vyjadroval k udalostiam starým niekoľko rokov, pretože takéto závery opodstatňujú iba závažné rozpory (Nález ÚS SR 329/2021-108 zo dňa 24.05.2023, bod číslo 58). Prvé výpovede svedka E. sa uskutočnili počas prípravného konania v dňoch 28.09.2001, 02.03.2001, 25.09.2001 a na hlavnom pojednávaní dňa 29.04.2003. Okresný súd tieto výpovede zohľadnil a riadne sa s nimi vysporiadal. Zmenu výpovede svedok odôvodnil a táto má racionálny základ spočívajúci v jeho obavách z likvidácie pri poskytnutí pravdivej výpovede proti E. F., keď práve E. C. bol za jeho pravdivú výpoveď popravený na objednávku E. F.. Označené výpovede svedok vykonal v čase, keď poskytoval obžalovanému A. B. falošné alibi, pretože obhajoba B. považovala za nevyhnutné reagovať na skutočnosť, že mobilné číslo používané obžalovaným, bolo dňa 26.06.2000 zachytené prostredníctvom A. stanice v obci Vyšná Boca, na nepreukázané tvrdenia obžalovaného, že v deň vraždy E. C. bol na Okresnom súde v Trebišove a tiež na to, že vozidlo Alfa Romeo bolo predané neznámemu Ukrajincovi. Skutočnosť, že okresný súd uvedené dôkazy vylúčil z hodnotenia dôkazov z dôvodov uvedených v druhom odseku na str. 125 prvostupňového rozsudku, označil prokurátor za nesprávne s poukazom na § 564 ods. 1 Trestného poriadku s tým, že ak bol úkon vykonaný zákonne podľa Trestného poriadku č. 141/1961 Zb., tak platí prezumpcia, že je vykonaný v súlade so zákonom aj za účinného Trestného poriadku. Zmenu výpovede E. z dôvodu strachu z E. F. označil za logickú, pretože postavenie, vplyv a schopnosti E. F.

(napr. objednať si vraždu z väzby) boli rozdielne v rokoch 2000 až 2004 v porovnaní s rokom 2006 až 2007, keď začal vypovedať E. a C. a E. F. bol vo väzbe s viacerými obvineniami z vražd, pričom jeho skupina už prakticky nebola funkčná. Pokiaľ obžalovaný spochybňoval výpovede E. a L. z dôvodu, že sú medzi nimi rozpory, uviedol, že obhajoba rieši nepodstatné udalosti a nerieši podstatu skutkového deja - vraždu E. C.. Dezinterpretuje výpovede, pretože E. vypovedal, že sa od X. dozvedel, že o jeho plánovanej fyzickej likvidácii mal E. povedať B. v J. a L. vypovedal, že v Brezne malo dôjsť už k jej realizácii, preto ak E. nepopisuje stretnutie v Brezne, neznamená to, že jeho výpoveď je rozporná s výpoveďou L.. Tvrdenie obhajoby, že E. uvedené opisoval z dôvodu, že mu to mali povedať policajti, označil prokurátor za ďalší konštrukt obhajoby, pretože E. uviedol dôvody, pre ktoré o tomto nevypovedal v predchádzajúcich výpovediach, zároveň to bolo potvrdené nezávisle aj výpoveďou L., a preto má tvrdenie svedka E. oporu vo vykonanom dokazovaní. Že sa obavy E. z F. a B. v priebehu času nenaplnili, nepreukazuje, že nemal z uvedených osôb strach. Argument obhajoby, že splnenie zákonnej povinnosti svedčiť/konfrontovať sa s uvedenými osobami je dôkazom o tom, že nemal strach, označil prokurátor za absurdný. Na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Prešov dňa 02. decembra 2008 E. vypovedal, že s B. sa nestretával po skutku - po vražde E. C., a nie o tom, že sa s ním už vôbec nestretol. K spochybňovaniu nedôveryhodnosti E. v súvislosti s tým, či sa osobne poznal F. a B., prokurátor uviedol, že výpoveď E. bola obhajobou dezinterpretovaná, pretože E. povedal, že B. chodieval so R. na penzión a že on (E.) odtiaľ poznal B. a nie, že sa tam stretával/stretol F. s B.. E. zároveň pripustil, že to nevie naisto. Skutočnosť, že E. sa s C. konfrontoval v trestnej veci F. pre vydieranie, teda, že sa v minulosti stretli a že vedeli o svojej existencii, nesvedčí o tom, že sa poznali, a preto E. mohol požiadať E. o pomoc pri identifikácii, kde C. býva a pracuje. K spochybňovaniu E. v tom smere, či sa pozná alebo sa poznali s L., alebo s A., uviedol, že nejaká forma poznania E. s A. a L. tam musela byť, pretože E. poskytoval alibi B. súvisiace s A. (požičania mobilného telefónu v deň skutku) a zároveň sa E. nevyjadril, že nepozná L.. To, že ho nespomínal, nie je rozpor a nespochybňuje to jeho dôveryhodnosť. Že A. údajne nevedel, že má byť E. zlikvidovaný a že to má preukazovať nedôveryhodnosť E., označil prokurátor za absurdný a nelogický konštrukt obhajoby. Prvá výpoveď E. zo dňa 02. februára 2006 bolo podanie trestného oznámenia, keď sa zisťovali len základné skutočnosti súvisiace so skutkom, a preto nemusela byť podrobná. Pokiaľ pri trestnom oznámení E. uviedol, že F. si ho mal zavolať do väznice a povedať mu, že má pre neho úlohy a podrobnosti mu povie E., E. vysvetlil, že si to pomýlil, pretože F. navštívil až po vražde poškodeného C. a F. sa mu mal pri návšteve poďakovať. Ak by policajti pripravili E. na jeho výpoveď, je ťažké si predstaviť, že by takúto vec nedomysleli. Táto výpoveď bola vykonaná po viac ako piatich rokoch po spáchaní skutku, a preto je logické, že sa v nej objavili drobné rozpory. K drobným rozporom ohľadom tankovania benzínu prokurátor uviedol, že podstatou neúčasti E. na tankovaní bolo, že by ho niekto mohol spoznať, a preto sám netankoval a zopakoval, že pokiaľ by bol E. pripravený políciou na výsluch, je ťažké si predstaviť, že by takúto vec nedomysleli. Doplnil, že E. po prehratí videozáznamu spoznal vozidlo, ktorým na pumpu prišli. Dôvod, pre ktorý mal súd za to, že obžalovaný mal v čase skutku na hlave kuklu, okresný súd podrobne ozrejmil. Obhajobná argumentácia na str. 14 dôvodov odvolania podaných obhajcom obžalovaného je podľa prokurátora rozporná v tom, že jedna skupina svedkov tvrdí, že strelec počas strelby kuklu mal a druhá, že ju nemal, pričom obhajoba poukazuje, že utajený svedok č. 1 videl osobu až pri pumpe Avanti (osoba si mohla dať kuklu dole), ale opomína, že táto svedkyňa č.1 videla strelca aj bezprostredne počas skutku, teda ho videla 2-krát a opisuje, že kuklu nemal (č.l. 423). Považovať svedkyňu č. 1 a jej rekogníciu zo dňa 28.06.2001 (po viac ako roku po skutku) za „exkulpatórny“ dôkaz, je absurdný obhajobný konštrukt a doplnil, že svedkyňa č. 1 bola na bicykli, čo znižovalo jej schopnosť sústrediť sa na detail, pričom okresný súd (str. 130 rozsudku) dostatočne odôvodnil, prečo výpovede svedkov č. 1 a č. 2 nepovažuje za vierohodné. Tiež vysvetlil, prečo nepovažoval za preukázané, že by sa vo vozidle mali nachádzať viac ako 2 osoby (str. 130 rozsudku). K obhajobnej námietke týkajúcej sa odevu páchatel'ov, prokurátor uviedol, že závery súdu nemožno považovať za nesprávne, pretože je možné, že na fotografiách došlo k skresleniu, keď na č. listu 177 až 178 je vidno, že odev je vo svetlej - bielej farbe, pričom ide len o tie časti, na ktoré svietia slnečné lúče, ktoré sú ráno o 8.00 hod. v lete intenzívne a na fotografiách, na ktoré nesvieti slnko a osoba - obžalovaný je v tieni, tak jeho odev je tmavý (č. listu 171 až 173). Z týchto záberov je možné dedukovať záver, že obžalovaný mal tmavé oblečenie. Okolnosti príchodu vozidla do Banskej Bystrice okresný súd dostatočne vysvetlil. Svedok E. si uvedené nemusel pamätať, ani to nemusel vedieť, pretože vozidlo používal obžalovaný. Napokon k uvedenému sa svedok E. vyjadril dňa 14.06.2023a uviedol: „ja som dneska uviedol, že viem, že tá Alfa bola, ale ak si dobre spomínam, ja neviem, kedy ju doviezol. Ja neviem koľko tam bola“. K tvrdeniu obhajoby, že F. a R. mali v čase vraždy zlé vzťahy, prokurátor uviedol, že požiadavka od F. znela na „chlapcov z Východu od R.“ a nie priamo na R.. E. nemal istotu, že jeho trestné stíhanie bude zastavené v zmysle § 215

ods. 3 Trestného poriadku, a preto mohol vo svojich výpovediach bagatelizovať svoju účasť, avšak uvedené nemalo žiadny vplyv na výsledok konania, pretože konajúca prokurátorka mala preukázané, že aj E. participoval na vražde E. C. ako vodič, pričom prežitie udalosti museli na neho nejakým spôsobom psychicky vplyvať, logicky ho to mohlo traumatizovať, a preto mohol niektoré detaily vytesniť. Že svedok E. poskytne po 23 rokoch konzistentnú a ničím nespochybniteľnú výpoveď, je v rovine utópie. V konaní bolo preukázané, že zo strany obhajoby boli počas prípravného konania vytvárané falošné svedecké výpovede, ktoré potvrdzovali rôzne alibi pre obžalovaného (E., A., C., R., Q.) a súd sa riadne vysporiadal s tým, prečo I. Q. B. N. R. neveril. Za zaujímavý moment v odôvodnení odvolania obžalovaného označil prokurátor skutočnosť, že samotná obhajoba nemá žiadne pochybnosti o tom, že E. sa zúčastnil na vražde poškodeného, hoci obžalovaný A. B. poukazoval aj na iné možné motívy I. E. C. (mohol ho zavraždiť napríklad L.) a obhajoba neposkytla žiadnu odpoveď na možný motív svedka E. vypovedať v neprospech obžalovaného. Jej tvrdenie, že ide o zločinca, ktorý mal extrémnu motiváciu obviňovať iné osoby, aby si sám týmto spôsobom zabezpečil beztrestnosť, označil prokurátor za absurdné, pretože ak by E. neposkytol výpoveď, je možné s najvyššou pravdepodobnosťou predpokladať, že E. by nikdy nebol trestne stíhaný pre vraždu E. C. a bolo by zachované status quo, keď práve jeho výpoveď bola impulzom, pre ktorý bol obžalovaný odsúdený v pôvodnom konaní. Zároveň zdôraznil, že jeho výpoveď bola okresným súdom dostatočne preskúmaná, keď súd riadne vysvetlil dôvody, pre ktoré akceptoval tú najvyššiu výhodu, ktorú V. E. E.. Vedel, že má dočasne zastavené trestné stíhanie a je logické, že predpokladal, že sa mu trestné stíhanie zastaví a tiež je logické, že mu to povedal napríklad vyšetrovateľ, že toto je možnosť, ktorá môže nastať, avšak istotu v tomto smere nemal. Táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho dôkazu, a preto ide len o konštrukciu obhajoby. Zdôraznil, že trestné R. E. E. bolo zastavené postupom podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku, teda v čase zastavenia jeho trestného stíhania bolo preukázané, že riadne participoval na vražde E. C. bez absencie subjektívnej stránky v jeho konaní. Dôsledné odôvodnenie poskytol okresný súd aj vo vzťahu k svedkom: R., L. a C., odôvodnil aj spôsob výsluchu L. a C. a tiež vysvetlil, prečo uvedeným výpovediam a výsluchu svedka E. V. (bola prečítaná zápisnica z jeho výsluchu) priznal tzv. „nižšiu dôkaznú hodnotu“. Z vykonaného dokazovania nevzišiel ani jeden priamy, či nepriamy dôkaz o tom, že by E. V. vedel, čo ide obžalovaný B. s E. E. vykonať. Argumenty obhajoby, že V. bol podozrivý, preto nie sú validné, pričom procesný inštitút podozrivého Trestný poriadok v tom čase ani nepoznal. Argument obhajoby by tak mal zmysel len v prípade, ak by existovalo reálne dôvodné podozrenie, že E. V. poskytol vedomú pomoc pri páchaní skutku, čo však v konaní nebolo preukázané. Posledným reálnym disponentom s vozidlom bol obžalovaný B., čo okresný súd logicky odôvodnil a tvrdenie obhajoby, že vozidlo bolo predané neznámemu Ukrajinčovi, je účelové. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Vyjadrenie obžalovaného k vyjadreniu prokurátora k dôvodom jeho odvolania (duplika)

Obžalovaný argumentoval v podstate rovnako ako v doplnení dôvodov jeho odvolania prostredníctvom obhajcu. Pre odlišnú skutkovú situáciu namietal použiteľnosť obžalobou poukazovaného rozhodnutia ESLP o možnosti založenia rozhodnutia na jednej (rozhodujúcej) výpovedi kajúcnika. Poukázal na to, že vo výpovediach svedka E. vznikli extrémne rozpory a nezhodujú sa ni s výpoveďami ďalších kajúcnikov - A., R., C. a L., ktorí dostali za svoje výpovede masívne výhody a overovanie vierohodnosti kajúcnika iba výpoveďou ďalšieho kajúcnika neposilňuje princíp spravodlivého procesu. Zdôraznil existenciu exkulpatórnych dôkazov – rekognícia s utajeným svedkom č. 1 a č. 2, výpoveď utajenej svedkyne č. 1 (vylúčila obžalovaného ako osobu strelca aj ako osobu sediacu na sedadle spolujazdca), výpoveď S. E. (do vozidla videla nastupovať muža s tým, že obžalovaného nikdy nevidela). Vo väzbe používal mobilný telefón až po podaní obžaloby, teda výpovede svedkov z roku 2001 nemohli byť korigované. S poukazom na závery znaleckého dokazovania označil výpovede svedkov R. a C. za nepoužiteľné v trestnom konaní. Spôsob zabezpečenia výpisov telefonických hovorov z BTS a spôsob výsluchu svedkov L. a C. nemá oporu v Trestnom poriadku. U. I. svoju výpoveď nikdy nezmenila, zotrvala na nej aj pri konfrontácii s E.. V. A. a W. L. sa v rokoch 2005 a 2006 pripravovali na vraždu obžalovaného z dôvodu prevzatia kontroly nad jeho prevádzkami a inými aktivitami, čím bola podstatným spôsobom spochybnená vierohodnosť a spoľahlivosť ich výpovedí. Pri výpovediach E. V. v trestnej veci F. a spol. si nemohol uplatniť právo na obhajobu a podrobiť ho kontradiktórnemu výsluchu. Zachar obžalovaného nikdy neusvedčoval z účasti na vražde C.. Obžalovaným vznesená námietka zaujatosti nebola okresným súdom vybavená nijako, čo nesie znaky svojvôle a došlo k porušeniu jeho práv (II ÚS 428/2020 bod 123, I. ÚS 249/2017 z 31.08.2017 bod 35). Okrem E. len svedok L. J. tvrdil, že strieľal muža v kukle, avšak tomuto svedkovi vo výhlade bránilo krovie. Tvrdil, že spolujazdec a strelec neboli tie isté osoby (výpovede svedkovia č. 1 a 2), popis osoby spolujazdca na prednom sedadle a osoby strelca je odlišný (utajená

svedkyňa č. 1). Zdôraznil, že prípadný záver o nevierohodnosti obhajoby nemôže byť usvedčujúcim dôkazom o vine obžalovaného (Nález pléna ÚS ČR sp. zn. PL. ÚS 110/20 zo dňa 27.07.2021). V podaní zo dňa 24.02.2025 obžalovaný poukázal na ďalšie rozhodnutia ESLP a ÚS SR.

Navrhol, aby krajský súd postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací skôr, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolania prokurátora krajskej prokuratúry a obžalovaného boli podané včas, v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, odvolania boli podané oprávnenými osobami v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaných odvolaní v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Vo veci nariadil verejné zasadnutie, na ktorom podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku doplnil dokazovanie čítaním listinných dôkazov podľa § 269 Trestného poriadku v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie, ku ktorým mal obžalovaný možnosť jednotlivito sa vyjadriť.

Prokurátor krajskej prokuratúry sa na verejnom zasadnutí pridržiaval obsahu podaného odvolania a obsahu jeho vyjadrenie k odvolaniu obžalovaného, poukázal na dôvody rozsudku okresného súdu a navrhol, aby odvolací súd jeho odvolaciemu návrhu vyhovel a podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v časti výroku o treste a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec okresnému súdu na nové rozhodnutie po doplnení dokazovania ohľadom možnosti resocializácie obžalovaného, trvajúc na svojom návrhu uložiť obžalovanému výnimočný trest – trest odňatia slobody na doživotie podľa § 29 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení platnom do 31.12.2005. Odvolanie obžalovaného navrhol zamietnuť v celom rozsahu podľa § 319 Trestného poriadku.

Obhajca obžalovaného navrhol, aby odvolací súd postupoval podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Trestného poriadku a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

Obžalovaný navrhol zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátiť na nové konanie z dôvodov, ktoré uvádzal v prvostupňovom konaní aj v konaní pred odvolacím súdom. S poukazom na nález ÚS SR sp. zn. I.ÚS 245/2024 bol toho názoru, že napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavky týkajúce sa posudzovania vierohodnosti výpovedí spolupracujúcich osôb. Výrok o treste považoval za nezákonný, pretože okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku ŠTS zo dňa 24.02.2009, pričom uvedené rozhodnutie prijal v senáte aj N. P., ktorý bol neskôr vylúčený z vykonávania úkonov v trestnom konaní a poukázal na § 31 ods. 4 Trestného poriadku. Odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací orgán odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, pričom také chyby nezistil. Po uvedenom procesnom postupe a po doplnení dokazovania na verejnom zasadnutí čítaním listinných dôkazov v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie dospel k záveru, že odvolanie prokurátora, ani odvolanie obžalovaného neboli podané dôvodne.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Trestného poriadku, najmä zásadu zákonného procesu (§ 2 ods. 7), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9), náležitého zistenia okolností svedčiacich v prospech alebo neprospech obvineného (§ 2 ods. 10), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12) ako aj zásadu rovnosti strán/kontradiktórnosti konania (§ 2 ods. 14). K vyhlásenému rozsudku dospel po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú, s výnimkou nepripojenia celého trestného spisu ŠTS sp.zn. BB-3T/3/2008 vedeného v trestnej veci obžalovaného a spol., vo vzťahu ku ktorému rozhodoval o treste. Odvolací súd tento nedostatok v jeho procesnom postupe zhojil, uvedený spis pripojil a vykonal dokazovanie prečítaním jeho podstatného obsahu v rozsahu nevyhnutnom na preskúmanie rozhodnutia okresného súdu o uloženom treste,

pretože pre účely uloženia súhrnného trestu je spoľahlivo preukázaný skutkový stav len vtedy, ak si súd pred vydaním rozhodnutia popri odpise z registra trestov zabezpečí aj celý trestný spis, vo vzťahu ku ktorému ukladá súhrnný trest.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku podrobne, dostatočne presvedčivo a zrozumiteľne vysvetlil, na základe akých dôvodov dospel k záveru o jeho vine obžalovaného v zmysle podanej obžaloby po zmene právnej kvalifikácie skutku postupom podľa § 244 ods. 2 Trestného poriadku. Vykonané dôkazy hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne v zhode s ich obsahom a zároveň logickým a aj presvedčivo odôvodneným spôsobom. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku podrobne uviedol, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel (str. 5-124), akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali a ktoré skutočnosti vzal za dokázané (str. 124-154), teda sa dôsledne vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k otázke viny obžalovaného. Jeho hodnoteniu nemožno z hľadiska pravidiel vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Trestného poriadku nič vytknúť, pretože neodporuje základným princípom hodnotenia dôkazov ani skutkovým záverom, ku ktorým z nich dospel. V podrobnostiach krajský súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku z hľadiska uznania viny obžalovaného, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil, pretože ich opakovanie nie je účelom tohto rozhodnutia.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného týkajúcim sa nedostatku priamych dôkazov a dôkazov objektívnej povahy o priebehu skutku tak, ako bol v konaní ustálený, rozporov vo vlastných výpovediach svedkov a rozporov ich výpovedí s ostatnými vykonanými dôkazmi, nevierohodnosti výpovedí svedkov E., R., L., C., A. pre ich osobné záujmy na usvedčení obžalovaného a s poukazom na obsah znaleckých posudkov o všeobecnej a špecifickej viehohodnosti ich výpovedí, preskúmania výhod, C. E. ako spolupracujúci obvinený získal a ich vplyvu na vierohodnosť jeho svedeckých výpovedí, praktík uplatňovaných OČTK, hodnotenia dôkazov a motivácie na zmenu výpovede spolupracujúceho obvineného E. E., či chýb konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že tieto neboli spôsobilé spochybníť skutkové závery okresného súdu vo vzťahu k vine obžalovaného, ani ich právnu kvalifikáciu, a preto ich odvolací súd považoval za nedôvodné.

Išlo o námietky, ktoré obžalovaný v zásade v rámci svojej obhajoby prezentoval už pred prvostupňovým súdom a s ktorými sa okresný súd v potrebnom a dostatočnom rozsahu vysporiadal. Jeho úvahy pri hodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich súhrne mali oporu v obsahu vykonaných dôkazov aj s ohľadom na uvedené obhajobné námietky a netrpeli žiadnou logickou chybou. V podstate išlo o námietky, ktorými obžalovaný predostieral vlastné úvahy k hodnoteniu vykonaných dôkazov, k motivácii E. E. a vyššie označených svedkov na zmenu ich výpovedí, k dôveryhodnosti ich výpovedí a vlastné predstavy o činnosti OČTK, ktorými spochybňoval skutkové závery okresného súdu, avšak bez toho, aby predniesol alebo predložil dôkaz na podporu jeho tvrdení a úvah. Zameral sa najmä na spochybenie dôveryhodnosti svedeckých výpovedí E. pre existujúce rozpory v jeho výpovediach, ktoré sa však týkali len detailov ohľadom toho, či strelec a vodič vozidla (ne)mali v čase skutku na hlave kuklu, či (ne)bol E. prítomný pri zapálení vozidla, či (ne)sedel vo vozidle počas tankovania pohonných hmôt pred skutkom, či (ne)poznal poškodeného C., či (ne)bol ohrozený na živote, či sa (ne)bál F., či sa po skutku (ne)stretával s členmi skupiny okolo F., či on alebo obžalovaný mal vyplatiť svedka V., kto a akým spôsobom mu predniesol požiadavku na vykonanie skutku a s kým sa mal za tým účelom spojiť, či mal vodič vozidla v ruke mobilný telefón alebo vysielaciu, trvanie/skončenie pracovného pomeru E. v erotickom salóne G., miesta a doby trvania parkovania vozidla na Uhlisku v Banskej Bystrici pred skutkom..., a nie priebehu skutku tak, ako bol v konaní ustálený, a preto námietky s uvedeným obsahom neboli spôsobilé spochybníť skutkové závery okresného súdu a jeho rozhodnutie o vine obžalovaného. Nesúhlas obžalovaného s hodnotením vykonaných dôkazov nepostačuje na spochybenie jeho správnosti, pretože v hodnotení dôkazov okresným súdom podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku odvolací súd nevzhladol žiadnu logickú chybu, ani skreslenie, či zdeformovanie ich obsahu, a preto jeho odvolacie námietky vyhodnotil ako spôsob jeho obhajoby, ktorej neprisvedčil. Okresný súd výstižne poukázal na to, že obžalovaný bol zo spáchania skutku usvedčený nielen výpoveďou svedka E. E., ale v nadväznosti na ňu aj výpoveďami ďalších svedkov, R., R., V. A., E. V., G. C., S. E., L. J., znaleckými posudkami, obrazovým záznamom z priemyselnej kamery z čerpacej stanice Shell v Banskej Bystrici s pripojenou fotodokumentáciou, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi založenými v spise, ktoré plne odôvodňovali prijatý skutkový a právny záver. Hoci E. E. zmenil svoju pôvodnú výpoveď, hodnoverne vysvetlil, že obžalovaného neusvedčoval v dôsledku vyhrážok voči svojej osobe, z ktorých mal obavu. Argumentácia obžalovaného, že tento svedok je nedôveryhodný (mal užívať psychoaktívne látky, bol nahovorený, aby skutok popísal podľa predstáv polície, z čoho mu mali plynúť výhody v podobe prepustenia z väzby a zastavenia trestného stíhania), je nepodložená obhajobná

konštrukcia obžalovaného, pričom s uvedenými tvrdeniami sa okresný súd vysporiadal. Popísať priebeh vykonania skutku tak, ako to M. E. E., nemohol podľa predstáv polície, pretože takto popísať skutok mohol len ten, kto jeho priebeh priamo vnímal, pričom s ohľadom na charakter skutku je podľa odvolacieho súdu logické, že v jeho pamäti sa najviac uchovali spomienky na samotný priebeh tohto skutku a okolnosti, ktoré mu bezprostredne predchádzali, alebo naň nadväzovali. Jeho výpoveď zostala v podstatných okolnostiach skutku nezmenená až do rozhodnutia súdu, hoci mu už nehrozil trestnoprávny postih za účasť na ňom.

Na rozdiel od konštrukcie odvolacích námietok obžalovaného je treba zvýrazniť, že podstatné časti výpovede E. E. korešpondujú s ďalšími dôkazmi obsiahnutými v spise, napr. svedeckými výpoveďami G. C., L. J., či S. E., ktorí popisovali pohyb použitého motorového vozidla, ale aj bezprostredný priebeh samotného skutku - zastrelenia E. C. vrátane toho, že spolujazdec v tomto motorovom vozidle údajne telefonoval (podľa výpovede E. E. boli použité vysielačky). V neposlednom rade treba zvýrazniť, že svedok E. E. svojou výpoveďou ku dňu pôvodného (na základe povolenej obnovy konania zrušeného) rozhodnutia o vine obžalovaného nezískal žiadne výhody, práve naopak, priznal ňou, že sa zúčastnil uvedeným spôsobom na tomto skutku a trestné stíhanie voči jeho osobe bolo v tom čase len odložené. Jeho trestné stíhanie ohľadom účasti na skutku vraždy poškodeného E. C. bolo zastavené až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia o vine obžalovaného B., čím nesporne v súvislosti so zmenou jeho svedeckej výpovede v neprospech obžalovaného B., ale aj v neprospech E. F., N. E. a E. Q. E. získal najvyššiu možnú výhodu v podobe faktickej beztrestnosti, s čím sa okresný súd aj v súvislosti so závermi ESLP v dostatočnom rozsahu a správne vysporiadal. Svedeckú výpoveď E. E. (aj „kajúcnikov“ A., R.) podrobil dôslednému hodnoteniu aj v kontexte „výhod“, ktoré za svoju usvedčujúcu výpoveď získal a v konečnom dôsledku jej uveril, pretože bola podporená ďalšími vykonanými dôkazmi tak, ako to vo svojom rozhodnutí podrobne uviedol. Odvolací súd sa s jeho skutkovými zisteniami o získaných „výhodách“ (č.l. 105-108, 111,117-118 prvostupňového rozsudku) a ich vyhodnotením (č.l. 130-141) z hľadiska dôveryhodnosti svedeckej výpovede „kajúcnika“ stotožnil, pretože boli vecne správne. Takisto z vykonaných dôkazov je presvedčivo preukázané, že obžalovaný je spájaný so skutkom aj použitým motorovým vozidlom, ktoré si nemohol vyzdvihnúť na základe súhlasu I. Q. ako tvrdil, ale toto auto bez jeho súhlasu a bez súhlasu majiteľa servisu v Trebišove V. S. (č. l. 692) bolo z jeho servisu odňaté partiou štyroch chlapov (z ktorých jeden bol A. B.). Napokon so skutkom je spojený tiež záznam z priemyselnej kamery z čerpacej stanice Shell v Banskej Bystrici, ktorá dokumentuje prítomnosť tohto vozidla spolu s obžalovaným v inkriminovanom čase v Banskej Bystrici. Rozhodnutie o vine obžalovaného pritom môže byť založené aj na jednej rozhodujúcej výpovedi „kajúcnika“, pokiaľ je jej dôveryhodnosť dostatočne preskúmaná a má oporu aj v obsahu iných vykonaných dôkazov, pričom uvedené predpoklady boli v tejto trestnej veci naplnené.

Dokazovaním boli vyvrátené obhajobné tvrdenia obžalovaného, že v deň skutku bol na Okresnom súde v Trebišove aj jeho tvrdenie, že mobilný telefón, ktorého signál bol dňa 26.06.2000 zachytený v okolí vysielača Veľká Boca požičal inej osobe (V. A.) a nebola preukázaná žiadna motivácia svedka E. na usvedčovanie osoby (obžalovaného), ktorá skutok nespáchala, naopak, dokazovaním bolo preukázané, že ich vzťahy boli dobré.

Záznam z BTS stanice nebol nezákonne získaným dôkazom, pretože nešlo o dôkaz získaný utajovaným spôsobom. V rámci súčinnosti, ktorú sú, okrem iných, v trestnom konaní povinné poskytnúť OČTK pri plnení ich úloh aj právnické osoby, tie, ktoré poskytujú elektronické komunikačné siete a elektronické komunikačné služby, poskytujú Policajnému zboru údaje súvisiace s poskytovaním elektronickej komunikačnej služby, teda informácia o zaznamenaní signálu z mobilného telefónu užívaného obžalovaným je dôkazom použiteľným v tomto trestnom konaní. Z prehľadu prichádzajúcich a odchádzajúcich hovorov a najmä lokalizácie hovorov z mobilného telefónu obžalovaného vyplynulo, že tento bol dňa 26.06.2000 (deň pred vraždou, keď obžalovaný mal byť podľa výpovede E. E. ubytovaný na chate v oblasti Čertovice) používaný v okolí vysielača Veľká Boca a dňa 27.6.2000 v okolí Rimavskej Soboty (kde sa podľa obhajobnej verzie obžalovaného, ktorá nebola dokazovaním potvrdená, mal uskutočniť predaj motorového vozidla Volkswagen Golf).

Hoci sa nenašli vysielačky, ktoré mali byť použité za účelom koordinácie pohybu so svedkom V., ich použitie potvrdil nielen svedok E., ale aj svedok V.. Vozidlo použité pri skutku, ktorým naposledy disponoval obžalovaný, bolo spolu s obžalovaným pred skutkom videozáznamom zachytené na čerpacej stanici Shell v Banskej Bystrici a z neho vyhotovené fotografie, ktoré boli pri vykonávaní vyšetrovacieho pokusu dňa 11.04.2001 boli porovnané s fotografiami obžalovaného. Svedok V. (v inom

konaní) vypovedal, že zo Slovenskej Ľupče (kde bolo vozidlo podpálené) viezol svedka E. a osobu menom „A.“.

Skutočnosť, že svedok V. nebol pre jeho úmrtie vypočutý kontradiktórnym spôsobom v tomto konaní a bola prečítaná zápisnica z jeho výpovede v inom trestnom konaní (OS Prešov, sp. zn. 3T/23/2008, obžalovaný E. F. a spol. – objednávka vraždy poškodeného C.), nemá za následok porušenie práva obžalovaného na obhajobu, pretože išlo o neopakovateľný úkon, ktorý predstavuje výnimku z požiadavky konradiktórnosti konania. Legitímny procesný postup nemôže byť dôvodom nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia. Okresný súd sa pritom vysporiadal s dôkaznou silou tohto dôkazu a pre účely svojich skutkových záverov ho logicky a v súlade s jeho obsahom správne vyhodnotil aj v súhrne s ostatnými dôkazmi. Obžalovaný nedôvodne tvrdil, Y. E. V. nemohol byť vypočúvaný v procesnom postavení svedka, pretože bol podozrivý z účasti na trestnom čine, pretože žiadne trestné obvinenie mu nebolo vznesené, s čím sa okresný súd správne vysporiadal.

Nedôvodná bola aj námietka týkajúca sa spôsobu výsluchu svedkov L. a C., pretože nemala oporu v platnej právnej úprave. Uvedení svedkovia boli zaradení do programu ochrany (§ 2 ods. 6 zákona č. 256/1998 Z. z. o ochrane svedka a o zmene a doplnení niektorých zákonov), čo v konaní nebolo sporné. Ich výsluch v konaní pred súdom, s využitím videokonferencie za súčinnosti Prezídia Policajného zboru bol po overení ich totožnosti sudcom vykonaný v súlade s § 7 ods. 8 a § 15 uvedeného zákona tak, že za účelom ich ochrany boli vykonané opatrenia na utajenie ich vzhľadu. Z dôsledkov uvedeného postupu, ktoré obžalovaný namietal, nemožno vyvodzovať nezákonnosť tohto dôkazu, pretože bol získaný zákonným postupom a vykonaný zákonným spôsobom, a preto nedošlo v zmysle jeho odvolacej argumentácie k zásahu do jeho práva na obhajobu. Nešlo u utajovaných svedkov, ako tvrdil obžalovaný, ale o svedkov zaradených do programu ochrany (§ 2 ods. 3 uvedeného zákona).

Pokiaľ obžalovaný poukazoval na existenciu dôkazov (utajená svedkyňa č. 1 ho pri rekognícii neopoznala, svedkyňa E. videla do vozidla nastupovať muža a na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaného nikdy nevidela), ktoré jednotlivo považoval za exkulpatórne dôkazy, okresný súd sa s ich obsahom, ktorý nepoprel ani neskreslil, vysporiadal v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku aj v súhrne s ostatnými vykonanými dôkazmi a po takomto vyhodnotení, ktoré netrpelo žiadnou logickou chybou ich správne nepovažoval za dôkaz nevinu obžalovaného.

Námietka obžalovaného týkajúca sa kontaminovania preskúmaného prvostupňového rozsudku nezákonnosťou pôvodného (pred obnovou konania) vydaného rozsudku bola právne irelevantná, pretože z právne neexistujúceho rozhodnutia nemožno vyvodzovať žiadne následky. Písomné vyhotovenie prvostupňového rozhodnutia zodpovedá jeho zneniu tak, ako bolo vyhlásené na hlavnom pojednávaní dňa 06.03.2024. Prípadné zmeny v opise skutku a priebehu skutkového deja, pokiaľ zostane zachovaná totožnosť skutku, patria do kompetencie súdu. Podľa ustálenej súdnej praxe totožnosť skutku podľa § 220 ods. 1 Trestného poriadku je zachovaná, ak je zhoda aspoň buď v konaní alebo následku, alebo aspoň čiastočná zhoda v podstatných okolnostiach prípadu, čím je potrebné rozumieť skutkové okolnosti, ktoré charakterizujú konanie páchatel'a alebo následok jeho konania z hľadiska právnej kvalifikácie, ktorá prichádza do úvahy. Z uvedeného je potom zrejmé, že totožnosť skutku bola v danom prípade zachovaná a rozsudok z uvedeného pohľadu je v súlade so zákonom.

Námietka obžalovaného týkajúca sa porušenia jeho práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru nebola dôvodná, pretože nemala oporu v obsahu spisu. Okresný súd uznesením sp. zn. 6Tk 1/2022 zo dňa 09.06.2022 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 24.05.2022 (č. l. 3528 až 3533), ktorá bola súčasťou vznesenej námietky zaujatosti voči členom senátu vo veci sp. zn. 6Tk/1/2022 (č. l. 3501 - 3502). Okresný súd v ňom konštatoval že: „Aj naďalej možno konštatovať existenciu dôvodného podozrenia, ktoré nasvedčuje tomu, že obvinený spáchal predmetný skutok, ktorý je v podanej obžalobe právne kvalifikovaný ako trestný čin vražda podľa § 219 ods. 1 Zákona č. 140/1961 Zb. z v znení platnom do 31.12.2005“. „... aj v tomto štádiu trestného konania je dôvodnosť trestného stíhania opodstatnená usvedčujúcou výpoveďou svedka E. E..., svedka R..., svedka A..., výpoveďami svedkov G. C., S. E. a L. J. ..., obsahom zvukového záznamu z čerpaciej stanice Shell v Banskej Bystrici, vrátane pripojenej fotodokumentácie..“. Z uvedeného je zrejmé, že v označenom uznesení okresný súd nijakým spôsobom neprejudikoval vinu obžalovaného z trestného činu, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba a ktorý bol predmetom jeho konania pod sp. zn. 6Tk/1/2022, pretože v ňom s poukazom na uvedené dôkazy konštatoval len existenciu dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal skutok, ktorý bol predmetom jeho konania,

a preto ním nemohlo dôjsť k porušeniu jeho práva na prezumpciu neviny v zmysle článku 6 ods. 2 Dohovoru.

Nedôvodná bola aj námietka obžalovaného, týkajúca sa porušenia jeho práva na nestranný súd a súd zriadený zákonom, pretože jeho argumentácia týkajúca sa (ne)vybavenia jeho námietky zaujatosti senátu okresného súdu, nemala oporu v obsahu spisu. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že trestná vec obžalovaného A. B. bola uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/1/2021 zo dňa 01.03.2022 postúpená na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Banská Bystrica, ktorému bol spis doručený dňa 11.03.2022. Obžalovaný podal dňa 01.03.2022 na Krajský súd v Banskej Bystrici žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu (č.l. 3336). Uznesením 6 Tk/1/2022 zo dňa 22.03.2022 (č.l. 3407 a nasl.) senát okresného súdu zložený z predsedníčky senátu N. H. R. B. prísediacich E. U. G. a E. E. P., žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub obvineného a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku jeho väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným. Sťažnosť obžalovaného krajský súd uznesením sp. zn. 3Tos/24/2022 zo dňa 05.04.2022, podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Následne okresný súd dňa 14.04.2022 (č.l. 3468) rozhodol o námietke zaujatosti, ktorú obvinený vznesol proti všetkým členom senátu ešte dňa 28.03.2022 (č.l. 3419 spisu) tak, že podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 31 ods. 1 Trestného poriadku nie sú sudkyňa N. H. R., B. prísediaci E. E. P. a E. U. G. vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania vo veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 6Tk/1/2022. O sťažnosti obžalovaného rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici dňa 11.05.2022 uznesením sp. zn. 3Ntok/7/2022 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Následne podal obvinený dňa 26.05.2022 ďalšiu námietku zaujatosti voči senátu (č.l. 3501), ku ktorej sa okresný súd vyjadril v uznesení sp. zn. 6Tk/1/2022 zo dňa 09.06.2022 (č.l. 3528 a nasl.) tak, že o nej konať nebude, pretože nebola vznesená bezodkladne. Krajský súd v Banskej Bystrici nepovažoval uvedený procesný postup okresného súdu za nesprávny (uznesenie sp. zn. 3Tos/64/2022 zo dňa 24.06.2022, ktorým rozhodol o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 6Tk/1/2022 zo dňa 09.06.2022, ktorým okresný súd podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť obvineného A. B. o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 24.05.2022). Krajský súd uviedol (č.l. 3555), že o nevyhlúčení predsedníčky senátu a dvoch členov senátu (prísediacich) bolo už v tomto konaní právoplatne rozhodnuté, pričom druhú námietku zaujatosti obžalovaný mohol okresnému súdu adresovať podstatne skôr. Zároveň uviedol, že nebolo zistené, že by senát okresného súdu bol zložený v rozpore s rozvrhom práce okresného súdu na rok 2022. Z uvedeného je zrejmé, že opakovanou námietkou zaujatosti sa zaoberal jednak okresný súd, a jednak aj krajský súd v tom zmysle, že okresný súd o nej nekonal, pretože nebola vznesená bezodkladne a odvolací súd považoval jeho procesný postup za správny. Preto odvolacia námietka obžalovaného, že sa súdy jeho námietkou zaujatosti nezaoberali, nezodpovedá obsahu spisu, a preto nie je dôvodná. Nesúhlas s postupom okresného súdu pri vyhodnotení jeho opakovanej námietky zaujatosti, ktorá bola vybavená postupom súladným so zákonom, nie je dôvodom na tvrdenie, že súdy nepreverili, či v jeho veci koná nestranný súd a súd zriadený zákonom.

Námietka, týkajúca sa nezákonnosti rozhodnutia o treste obžalovaného, ktorý mu bol ukladaný vo vzťahu k rozsudku ŠTS sp.zn. BB-3T/3/2008 zo dňa 08.04.2022 v spojení s rozsudkom NS SR sp.zn. 1To/9/2022 zo dňa 07.09.2022 z dôvodu, že o jeho vine rozhodoval senát, ktorého predsedom bol N. N. P., ktorý bol uznesením NS SR sp.zn. 1Tost/2/2022 zo dňa 26.01.2022 vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania vo veci obžalovaného A. B. vedenej na ŠTS pod sp. zn. BB-3T/3/2008 nebola dôvodná, pretože nemala oporu v obsahu spisu. K uvedenému je potrebné uviesť, že rovnakú námietku vznesol obžalovaný už v odvolaní proti rozsudku ŠTS, pracovisko Banská Bystrica, sp.zn. BB-3T/3/2008 z 08.04.2022, ktorým ŠTS rozhodoval o treste obžalovaného na základe uznania jeho viny, ktorý výrok o vine po povolení obnovy označeného konania ŠTS zostal nedotknutý. NS SR v rozsudku sp.zn. 1To/9/2022 zo dňa 07.09.2022 konštatoval, že pokiaľ bol obžalovaný rozsudkom ŠTS z 24.02.2009 sp. zn. BB-3T/3/2008 uznaný za vinného zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b), i) a j) Trestného zákona účinného do 31.12.2015 a trestného činu hrubého nátlaku formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 235a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, „nerozhodovali vylúčení sudcovia“... „K vylúčeniu sudcu prvostupňového súdu N. N. P. došlo až rozhodnutím NS SR zo dňa 26.01.2022. Možno konštatovať, že pri rozhodovaní o vine a treste v pôvodnom konaní, ale aj v konaní o obnove konania, boli dôvody vylúčenia R. N. N. P. neznáme nielen súdom, ale aj procesným stranám, a teda právne neexistovali. Prvostupňový súd postupoval správne, keď v novom konaní v zmenenom zložení senátu vykonal dokazovanie zamerané

na objasnenie všetkých otázok dôležitých pre uloženie trestu a následne v tomto odvolacom konaní nie je možné spochybnenie už právoplatných výrokov o vine žiadnym relevantným procesným postupom, a už vôbec nie konštatovaním porušenia práva na nestranný súd, spravodlivé súdne konanie a prezumpciu nevinu“. Uvedené znamená, že otázka vylúčenia N. N. P. V. úkonov trestného konania vo veci vedenej ŠTS pod sp. zn. BB-3T/3/2008, v ktorom bolo pred povolením obnovy konania a pred vylúčením N. N. P. právoplatne rozhodnuté o vine obžalovaného a po povolenej obnove konania sa rozhodovalo len o treste, už bola právoplatne vyriešená v označenom rozsudku NS SR riadnym procesným postupom (v konaní, ku ktorému sa vzťahovala), a preto v tomto konaní nemala uvedená námietka obžalovaného žiadnu právnu relevanciu. O vine obžalovaného za inú jeho trestnú činnosť, vo vzťahu ku ktorej bolo v tomto konaní rozhodované o treste obžalovaného za celú jeho zbiehajúcu sa trestnú činnosť, nerozhodol vylúčený sudca, a preto výrok o treste prijatý v tomto konaní nebol z namietaných dôvodov nezákonný. Odvolací súd preto v zhode so závermi odvolaním napadnutého rozhodnutia uzavrel, že súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúcich v neprospech obžalovaného, ktoré na seba naväzovali a dopĺňali sa, berúc do úvahy ich rozsah a dôkaznú silu, nielenže vyvrátil obhajobu obžalovaného, ale zároveň spoľahlivo preukázal, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako bol ustálený, tento bol správne právne kvalifikovaný a obžalovaný je zaň trestne zodpovedný. Na základe všetkých uvedených skutočností preto ani odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že skutok sa stal tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku prvostupňového súdu a že ho tam ustáleným spôsobom spáchal obžalovaný A. B.. Na tom nemôžu nič zmeniť ani obžalovaným vytýkané drobné nepresnosti vo výpovediach svedka E. E., pretože nemajú nijakým zásadným spôsobom vplyv na podstatné skutkové zistenia, ako na to poukázal už okresný súd. Prvostupňový súd skutočne dôsledne a do detailov hodnotil vierohodnosť výpovede tohto, ale aj ďalších svedkov, o čom svedčí skutočnosť, že ich výpovede neprevzal za pravdivé bez ďalšieho overenia, ale stotožnil sa len s tými, ktoré boli verifikované aj inými nespochybniteľnými dôkazmi.

Z uvedených dôvodov výrok o vine obžalovaného zo spáchania zločinu „vražda“ podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. nevzbudzuje žiadne dôvodné (rozumné) pochybnosti. Dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že obžalovaný spoločne s ďalšou osobou, ktorá dňa 27.06.2000 ako vodič riadila osobné motorové vozidlo Alfa Romeo H. F. A. XX-XX C. G. Q. F. XX I. A. A. – E. F. C., kde o 11:15 hod. vybehol z vozidla a samopalom I. XX najmenej 28-krát vystrelil na E. C., sediaceho v osobnom motorovom vozidle J. G. K. ev. č. A. a spôsobil mu viacnásobné strelné rany, vedúce u neho k šoku z vykvrácania ako bezprostrednej príčine jeho smrti, ku ktorej došlo v uvedený deň o 12:35 hod. K jeho likvidácii pritom došlo po vzájomnej dohode s tromi členmi organizovanej skupiny, pretože vypovedal ako svedok v trestnej veci proti odsúdenému E. F., ktorý jeho likvidáciu dohodol a za ktorú mu (aj vodičovi vozidla) ďalšie dve osoby vyplatili odmenu. Tým nepochybne naplnil skutkovú podstatu zločinu, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného, pretože iného úmyselne usmrtil a čin spáchal z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky. Žiadny z vykonaných dôkazov ani podľa názoru odvolacieho súdu nespochybnil priebeh skutku tak, ako bol ustálený okresným súdom, a preto okresný súd správne dospel k záveru, že vina obžalovaného bola bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázaná.

Pokiaľ ide o výrok o treste, odvolací súd po jeho preskúmaní a po doplnení dokazovania na verejnom zasadnutí oboznámením listinných dôkazov majúcich vzťah k uvedenému výroku, dospel k záveru, že aj výrok o treste je vecne správny, i keď čiastočne z iných dôvodov, než ich formuloval okresný súd. Predovšetkým je potrebné uviesť, že okresný súd správne, v súlade s § 35 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005, konštatoval, že u obžalovaného boli splnené zákonom stanovené podmienky pre ukládanie súhrnného trestu, pretože ho odsudzoval za trestný čin, ktorý spáchal skôr (27.06.2000), ako bol súdom prvého stupňa (ŠTS v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica) vyhlásený odsudzujúci rozsudok (sp. zn. BB-3T/3/2008 zo dňa 08.04.2022) za iný jeho trestný čin, a to za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., trestný čin vraždy (B. W.) formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b), i), j) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení do 31.12.2005 účinného v čase spáchania skutku s poukazom na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. a trestný čin hrubého nátlaku formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 235a ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení do 31.12.2005 účinného v čase spáchania skutku s poukazom na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., za ktoré bol (v spojení s rozsudkom NS SR sp. zn. 1To/9/2022 zo dňa 07.09.2022) podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 s použitím § 35 ods. 2 a § 29 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 a s použitím Nálezu ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 zo dňa 28.11.2012

(uverejnený pod č. 428/2012 Z. z.) odsúdený na úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov a na jeho výkon bol zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny, pričom uvedené odsúdenie obžalovaného nie je zahladené. Hoci nespochybnil konštatovanie okresného súdu, že v zmysle § 35 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení do 31.12.2005 nesmie byť súhrnný trest miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom, ktorý tiež správne konštatoval, že po povolení obnovy konania v prospech obžalovaného mu v zmysle § 405 písm. b) Trestného poriadku nemôže byť novým rozsudkom uložený trest prísnejší, než aký mu bol uložený v pôvodnom rozsudku, jeho úvaha, že „skorším rozsudkom“ bol rozsudok, ktorým bol obžalovanému uložený (samostatný) trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov po uznaní jeho viny z trestného činu vraždy poškodeného C. nebola správna, pretože nemala oporu v platnej právnej úprave. Uvedený trest bol obžalovanému uložený až v odvolacom konaní, keď NS SR rozsudkom sp. zn. To/1/2008 zo dňa 11.11.2008 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu zrušil rozsudok KS BB sp. zn. 2T/31/01 zo dňa 28.06.2007, ktorým bol obžalovanému uložený výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov so zaradením na jeho výkon do III. nápravno-výchovnej skupiny a obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov so zaradením na jeho výkon do III. nápravno-výchovnej skupiny. V zmysle § 405 písm. b) Trestného poriadku je „pôvodným rozsudkom“ rozsudok KS BB sp. zn. 2T/31/01 zo dňa 28.06.2007, pretože uvedené zákonné ustanovenie „pôvodný rozsudok“ nedefinuje ako rozsudok právoplatný, teda ide o prvý odsudzujúci rozsudok o inom trestnom čine bez ohľadu na to, že v riadnom alebo mimoriadnom opravnom konaní bol tento rozsudok zrušený, pokiaľ sa toto opravné konanie skončilo právoplatným odsúdením páchatel'a (R 41/1968), pričom k tejto právnej skutočnosti nedošlo. Rozsudok KS BB sp. zn. 2T/31/01 zo dňa 28.06.2007 bol v odvolacom konaní vo výroku o treste odňatia slobody zmenený rozsudkom NS SR sp. zn. 2To/1/2008 zo dňa 11.11.2008 a následne boli obidva rozsudky v celom rozsahu zrušené na základe obnovy konania vo veci KS BB sp. zn. 2T/31/01 povolenou uznesením KS BB sp. zn. 3Ntok/1/2021 zo dňa 16.06.2021 v spojení s uznesením NS SR sp. zn. 4Tost/37/2021 zo dňa 23.11.2021. „Pôvodným rozsudkom“ nemohol byť z rovnakého dôvodu ani rozsudok ŠTS sp. zn. BB-3T/3/2008 zo dňa 24.02.2009, ktorým bol obžalovanému uložený výnimočný súhrnný trest odňatia slobody na doživotie za jeho zbiehajúcu sa trestnú činnosť (založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny, vražda B. W., hrubý nátlak, vražda E. C.) v zmysle odvolacej argumentácie prokurátora, pretože po povolenej obnove tohto konania ŠTS už ŠTS obžalovanému neukladal súhrnný trest za všetky uvedené trestné činy, ale len trest úhrnný bez ukladania trestu za trestný čin vraždy poškodeného E. C., a to preto, že v čase jeho rozhodovania (ŠTS dňa 08.04.2022 a NS SR dňa 07.09.2022) nebol obžalovaný právoplatne uznaný za vinného z tohto trestného činu. To znamená, že pri ukladaní trestu neboli dané obmedzenia podľa § 405 písm. b) Trestného poriadku.

Je pritom nesporné, že konanie o trestných činoch, z ktorých bol obžalovaný uznaný vinným rozsudkom ŠTS sp. zn. BB-3T/3/2008 v spojení s rozsudkom NS SR sp. zn. 1To/9/2022 zo dňa 07.09.2022 a ktorým mu bol uložený výnimočný trest odňatia slobody na 24 rokov so zaradením na jeho výkon do III. nápravno-výchovnej skupiny, je právoplatne skončené a odsúdenie obžalovaného nie je zahladené. V preskúmvanej veci súd konal o obžalobe pre trestný čin vraždy E. C., ktorý trestný čin obžalovaný spáchal skôr, ako bol vyhlásený vyššie uvedený rozsudok ŠTS, a preto v tomto konaní prichádzalo do úvahy ukladať obžalovanému súhrnný trest za trestný čin prejednaný v tomto konaní, ale aj za trestné činy, z ktorých bol uznaný vinným ŠTS tak, aby výmera trestu zodpovedala zásadám na ich ukladanie a aby zohľadňovala relevantnú zbiehajúcu sa trestnú činnosť obžalovaného, ako na to správne a dôvodne poukázal aj prokurátor v podanom odvolaní. Súhrnný trest totiž vyjadruje špecifický postup pri ukladaní a úprave konkrétneho druhu trestu a páchatel'ovi sa ukladá na základe zásad pre uloženie úhrnného a súhrnného trestu na základe vopred daných zákonných podmienok pre ukladanie trestov. Pre jeho uloženie musí existovať viacčinný súbeh trestných činov, čo bolo v preskúmvanej veci nesporne dané, za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti už bol obžalovaný odsúdený a na toto predchádzajúce odsúdenie možno prihladať, pretože odpisom z registra trestov a obsahom trestného spisu (ŠTS sp. zn. BB-3T/3/2008) bolo preukázané, že jeho predchádzajúce odsúdenie nie je zahladené. Súhrnný trest nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý by bol inak páchatel'ovi uložený, ak by sa o všetkých zbiehajúcich trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní.

Napriek uvedenému sa odvolací súd stotožnil s výrokom o treste tak, ako vo veci rozhodol okresný súd, keď u obžalovaného upustil od uloženia súhrnného trestu považujúc úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov uložený obžalovanému za trestné činy založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, vraždy B. W. a hrubého nátlaku za dostatočný, pretože, ak prichádza do úvahy uloženie rovnakého trestu, súd použije ustanovenie o upustení od súhrnného trestu. Odvolací súd totiž po preskúmaní výroku o treste z dôvodov uvedených v podaných odvolaniach dospel pri rešpektovaní § 2 ods. 1, § 23, § 31 ods. 5, § 31 ods. 2, § 34, § 36, § 37 § 38, § 41 a § 42 Trestného

zákona č. 300/2005 Z. z. účinného v čase spáchania väčšiny skutkov (v podstate ide o tie isté zásady, ktoré obsahoval aj Trestný zákon č. 140/1961 Zb. s výnimkou § 38 ods. 3, ods. 4, v rámci ktorého je súd povinný zvažovať pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a príslušným spôsobom upraviť zákonom predpísané trestné sadzby) dospel k záveru, že na uloženie prísnejšieho súhrnného trestu za zbiehajúcu sa trestnú činnosť obžalovaného (založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny, vražda B. W., hrubý nátlak, vražda E. C.), neboli splnené zákonom stanovené podmienky.

Je nesporné, že u obžalovaného, ktorý sa viacerými konaniami dopustil minimálne dvoch trestných činov, išlo o ich viacčinný súbeh, pričom najprísnejšie postihnuteľný trestný čin bol trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. Za takýto trestný čin je možné uložiť jedine výnimočný trest, ktorým je podľa § 29 ods. 1 trest odňatia slobody nad 15 až do 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie. Trest odňatia slobody na 15 až do 25 rokov môže súd uložiť iba vtedy, ak stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť je veľmi vysoký a možnosť nápravy páchatel'a je obzvlášť sťažená (ods. 2), čo neplatí, ak súd ukladá tento výnimočný trest okrem iného aj podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona. Trest odňatia slobody na doživotie (ods. 3) môže súd uložiť iba páchatel'ovi, ktorý okrem iného spáchal trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2, a to za podmienok, že stupeň nebezpečnosti takého trestného činu pre spoločnosť je mimoriadne vysoký vzhľadom na obzvlášť zavrhnutiahodný spôsob vykonania činu alebo na obzvlášť zavrhnutiahodnú pohnútku, alebo na obzvlášť ťažký alebo ťažko napravitel'ný následok, uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad 15 až do dvadsiatich piatich rokov.

Pretože do úvahy prichádzalo uloženie súhrnného trestu, hodnotil všetky potrebné okolnosti súvisiace s trestnými činmi vraždy poškodeného E. C., vraždy poškodeného B. W., založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a hrubého nátlaku a s ohľadom na odvolanie prokurátora skúmal aj splnenie podmienok na uloženie výnimočného trestu odňatia slobody na doživotie v zmysle § 29 ods. 3 Trestného zákona v relevantnom znení. Nemal pritom pochybnosti o tom, že stupeň nebezpečnosti vyššie uvedených trestných činov vrážd je pre spoločnosť mimoriadne vysoký, a preto sa s ohľadom na zákonnú požiadavku na účinnú ochranu spoločnosti v súvislosti s možným uložením súhrnného výnimočného trestu odňatia slobody na doživotie zaoberal aj tým, či je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad 15 až do dvadsiatich piatich rokov, v tomto konaní trestom odňatia slobody vo výmere 24 – 25 rokov, pretože súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom.

Odvolací súd poukazuje na spôsob, akým obžalovaní B. so spolupáchateľmi obmedzili osobnú slobodu poškodeného B. W., časové rozpätie od jeho spútania, zabalenia do posteľnej plachty a odvozu na odlahlé miesto až do jeho usmrtenia a z hľadiska psychiky obete obzvlášť trýznivý spôsob ich komunikácie. Škrtenie ťažným lanom, ktoré do usmrtenia trvalo asi 10 minút, obeti nepochybne spôsobilo mučivé útrapy a o trýznivý spôsob usmrtenia ide aj z hľadiska fyzického utrpenia. Je preto nepochybné, že vražda bola vykonaná obzvlášť zavrhnutiahodným spôsobom tak, ako to predpokladá § 29 ods. 3 písm. a) Trestného zákona. To isté možno konštatovať aj v súvislosti s obzvlášť zavrhnutiahodnú pohnútku k usmrteniu B. W., keď odmietanie spolupráce pri nelegálnom dovoze cigariet je neakceptovateľný dôvod pre usmrtenie človeka z akéhokoľvek hľadiska. V tomto prípade je následok nenapravitel'ný, preto boli splnené podmienky pre uloženie výnimočného trestu na doživotie podľa § 29 ods. 2 Trestného zákona a zároveň bola splnená aj zákonná podmienka zmysle § 29 ods. 3 písm. b) Trestného zákona, a síce, že uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti. Okrem uvedenej vraždy bol obžalovaný uznaný za vinného aj z ďalších dvoch trestných činov s vysokým stupňom nebezpečnosti a tiež z vraždy E. C.. Podmienky na uloženie výnimočného trestu boli u obžalovaného dané jednak s ohľadom na spôsob vykonania uvedených trestných činov a jednak tým, že išlo o ich priameho páchatel'a. Odvolací súd pritom u obžalovaného B. žiadnu poľahčujúcu okolnosť nenašiel. Priťažoval mu, že trestnú činnosť páchal a pokračoval v nej po dlhší čas, pričom v minulosti už bol pre trestné činy obdobnej povahy odsúdený. Z uvedeného a z celkových okolností prípadu preto vyvodil, že z hľadiska jeho sklonu k páchaniu trestnej činnosti ide o osobu, ktorej sklon k recidíve je veľmi pravdepodobný. Všetky ostatné okolnosti, ktoré zvyšovali spoločenskú nebezpečnosť jeho konania, boli zahrnuté už do právnej kvalifikácie trestných činov vraždy, preto na ne neprihliadal ako na priťažujúcu okolnosť.

Hoci odvolací súd nespochybňuje, že možnosť resocializácie obžalovaného je kompetentný riešiť súd ako otázku právnu v čase, keď o treste rozhoduje a k riešeniu ktorej znalci poskytujú len podklady (R 4/2000), s ohľadom na odborné závery doplnku znaleckého posudku doc. PhDr. Márie Gažiovej, PhD., znalkyne z odboru psychológia o resocializačnej prognóze obžalovaného však dospel k záveru, že nie je splnená posledná z podmienok na uloženie výnimočného trestu odňatia slobody na doživotie

podľa § 29 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, pretože nádej, že by obžalovaného bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad 15 do 25 rokov, de facto 24 -25 rokov v rozumnej miere existuje, a preto u neho neboli splnené podmienky na uloženie výnimočného trestu odňatia slobody na doživotie. V tomto smere poukazuje na odôvodnenie rozsudku ŠTS sp. zn. BB-3T/3/2008 zo dňa 08.04.2022, v ktorom súd výsledky znaleckého dokazovania hodnotil v prospech obžalovaného tak, že resocializácia v zásade prichádza do úvahy aj u tohto obžalovaného, pretože znaleckým dokazovaním nebolo potvrdené, že nie je nádej, že by ho nebolo možné napraviť aj trestom odňatia slobody nad 15 do 25 rokov, na čom sa významnou mierou podieľa už vykonávaný (úhrnný) trest a vzťah obžalovaného k synovi. Z hľadiska posúdenia komplexnosti šancí obžalovaného na jeho nápravu, znalkyňa konštatovala aj určité prosociálne črty v jeho správaní, na ktorých je možné budovať jeho prevýchovu. V odvolacom konaní sa NS SR v rozsudku sp. zn. 1To/9/2022 zo dňa 07.09.2022 stotožnil s jeho závermi a zdôraznil, že „zákonná formulácia „nie je nádej“ je jednoznačná, striktná a vylučuje akúkoľvek možnosť nápravy. Hoci znalecký posudok z odboru psychológie nie je v tomto smere jediným dôkazom, je dôkazom zásadným a jeho závery nemožno prehliadať bez uvedenia dôležitých dôvodov, najmä nie len poukazom na splnenie podmienok podľa § 29 ods. 3 písm. a) a b) aplikovaného Trestného zákona“.

Okrem uvedeného sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením prokurátora, že uvedený znalecký posudok a jeho doplnenie, ktoré boli vypracované v trestnom konaní ŠTS sp. zn. BB-3T/3/2008 nie je použiteľný v tomto konaní, pretože ním jednak bola hodnotená resocializačná prognóza obžalovaného vo vzťahu k väčšine skutkov/trestných činov, ktoré bolo potrebné zohľadniť v úvahách o uložení súhrnného trestu a jednak, podľa názoru odvolacieho súdu, išlo v posudzovanej otázke o vyhodnotenie všeobecne (nie len vo vzťahu ku konkrétnemu trestnému činu) platných zmien v správaní a postojoch obžalovaného vo vzťahu k páchaniu protispoločenskej činnosti, pretože ide o zmeny týkajúce sa jeho osobnosti a (ne)existencie nádeje, že je možné ho napraviť aj trestom odňatia slobody nad 15 do 25. Preto nepovažoval za potrebné a dôvodné dopĺňať dokazovanie nariadením nového znaleckého dokazovania. Vzhľadom na uvedené okolnosti, pohnútku a spôsob spáchania vyššie uvedených trestných činov, by bez splnenia podmienok na uloženie výnimočného trestu odňatia slobody na doživotie bolo namieste uloženie výnimočného trestu odňatia slobody pri hornej hranici zákonom vymedzenej trestnej sadzby v zmysle § 29 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (25 rokov), pretože obžalovaný bol uznaný za vinného nielen z trestného činu hrubého nátlaku (trestná sadzba 5 až 12 rokov), zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny (trestná sadzba 5 až 10 rokov), ale aj z 2 trestných činov vraždy a pri použití tzv. asperačnej zásady, na ktorú správne poukázal už ŠTS (sp. zn. BB-3T/3/2008 zo dňa 08.04.2022), bez potreby opakovania jeho záverov prichádzala do úvahy trestná sadzba od 20 do 25 rokov. Reálne, s ohľadom na splnenie podmienok na ukladanie súhrnného trestu k výnimočnému trestu odňatia slobody vo výmere 24 rokov a nesplnenie zákonom stanovených podmienok na uloženie výnimočného trestu odňatia slobody na doživotie, prichádzalo do úvahy uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 24-25 rokov. Odvolací súd však zobral v prospech obžalovaného do úvahy skutočnosť, že obnova pôvodného konania vedeného ŠTS aj KS BB bola povolená v jeho prospech, v prípade konania vedeného KS BB pre porušenie jeho práva podľa čl. 6 Dohovoru, ktoré bolo konštatované EŠLP, čím došlo k predĺženiu trestného konania a stavu právnej neistoty obžalovaného. Od spáchania skutku vraždy poškodeného C. (XX.XX.XXXX) do aktuálneho rozhodnutia o vine obžalovaného a o treste prešlo takmer 25 rokov (obžaloba podaná dňa 19.12.2001, pôvodné rozhodnutie o vine a treste právoplatné dňa 11.11.2008, následné rozhodovanie o súhrnnom treste právoplatné dňa 13.09.2010, po obnove konania znova uložený súhrnný trest dňa 09.11.2015, následne po povolenej obnove konania – právoplatné dňa 23.11.2021 - zrušený výrok o vine obžalovaného za vraždu poškodeného C. aj výrok o súhrnnom treste, aktuálne rozhodovanie o vine obžalovaného za vraždu poškodeného C. a o súhrnnom treste), teda obnovou pôvodného konania KS BB povolenou v prospech obžalovaného došlo k obnoveniu jeho trestného stíhania a jeho predĺženiu o cca 3 a pol roka, čo odvolací súd čiastočne zohľadnil tak, že trest uložený obžalovanému v konaní ŠTS sp. zn. BB-3T/3/2008 považoval rovnako ako okresný súd za dostatočný. Preto sa s jeho výrokom o treste, ktorým u obžalovaného upustil od uloženia súhrnného trestu stotožnil ako s vecne správnym. Tým sa obžalovanému skorším rozsudkom uložený úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov stal zároveň trestom za trestný čin vraždy poškodeného C., ktorý bol posudzovaný v neskoršom (tomto) konaní.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Z dôvodov vyššie uvedených nepovažoval odvolací súd za dôvodné ani odvolanie prokurátora, ani odvolanie obžalovaného, a preto ich podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol. Žiadne pochybenie nevzhladol ani vo výrokoch o nárokoch na náhradu škody.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.